

DUMITRAȘ

„Aș vrea să fiu
portarul
nr. 1
al
grupei B“ ...

Foto: Paul ROMOȘAN

IN PAGINILE DE FOTBAL:
ESTE FOTBALUL
BRAZILIAN?
CEL MAI BUN
DIN LUME

SPORT

FEBRUARIE 1970

3

ȚINTIM TITLUL SUPREM dar UN LOC PE PODIUM E ONORABIL

de Conf. univ. Ioan KUNST — GHERMĂNESCU
Secretar al C.N.E.F.S.

În ultimul deceniu, pe lângă echipele reprezentative consacrate în handbalul în 7, ca Cehoslovacia, Danemarca, Suedia, R.D.G. și R.F.G., au apărut în elita mondială încă numeroase țări, care nu numai că s-au alipit acestui pluton fruntaș, dar au și izbutit să intreacă pe unele dintre consacrate.

Între țările care au marcat mari progrese în ultima vreme se cuvin menționate Uniunea Sovietică, Iugoslavia, Ungaria și, aș adăuga, Polonia. Cu multă bucurie trebuie să arătăm că România, în afară de faptul că a izbutit să ajungă în virful piramidei, a creat o școală de handbal, care în anii din urmă a fost luată drept model de reprezentativele afirmate în ultimul timp.

Handbalul românesc nu a păstrat «secrete» față de nimeni. Când s-a considerat că o echipă a apărut cu «ceva» la un campionat mondial, această echipă a fost pusă... sub microscop de către tehnicieni. Dar intrucit fiecare campionat mondial a adus elemente noi în jocul de handbal, nu ne-am mulțumit niciodată cu nivelul atins și ne-am străduit, la rindu-ne, să aducem noi înșine contribuții pe care nu numai că le-am demonstrat la timpul cuvenit dar le-am împărtășit și altora, ceea ce a făcut ca ele să intre în patrimoniul handbalului mondial. Cred că nu vom fi socotiți ca lipsiți de modestie dacă afirmăm că România a adus o contribuție importantă la dezvoltarea handbalului în lume, la înfrumusețarea lui, la răspindirea lui pe glob. Și aceasta din marea noastră dragoste pentru handbal, pentru sport în general. Tehnicienii noștri au izbutit să sistematizeze jocul de atac, să aplice cu eficiență sisteme de atac împotriva diferitelor apărări, să practice un joc cerebral în care, forței fizice, au adăugat calități intelectuale. Nu trebuie înțeles însă că noi n-am preluat — în mod critic, firește — și adaptat în mod creator experiența altora. Dar să nu uităm că în țara noastră handbalul se joacă din 1921. Contribuția noastră se materializează și prin prezența unor antrenori români în Japonia, R.F.G., Tunisia, Spania, Bulgaria, Suedia, Polonia, Elveția la stagii mai îndelungate, la care se cuvin adăugate diferite cursuri de scurtă durată în diferite alte țări.

Față de acum 10 ani a crescut considerabil viteza de joc, cu serioase implicații — firește — asupra rezistenței în regim de viteză. Numărul jucătorilor valoroși și foarte valoroși este mai mare ca înainte. Dacă în trecut fiecare echipă «mare» se baza pe doi sau cel mult trei jucători «mari», astăzi toți componenții echipelor au atins măiestria la nivelurile ei superioare. Azi nu mai distingem parcă pe cel mai, sau pe cel mai bun. Ceea ce ar putea frapa azi ar fi unul sau doi jucători care, fie că joacă ceva mai slab (cazuri mai rare), fie că sint ceva mai puțin experimentați. Desigur, aceasta a adus schimbări mari în valoarea de ansamblu a jocului, cu toate consecințele de ordin tehnic, tactic, psihologic etc. În sfârșit, deși ar părea în contradicție cu afirmațiile de mai sus, în echipele fruntașe există totuși și excepții, reprezentate de mari personalități handbalistice care, prin virtuozitatea lor tehnico-tactică și calitățile lor psihice, izbutesc în momentele de mare înclăștare, să decidă în favoarea echipelor lor soarta meciurilor. Aceștia sint deosebi portari și aruncători de la distanță.

Rezultatele din întâlnirile internaționale premergătoare Campionatului mondial—1970 au constituit nu numai mărturia ale consacării (pentru Danemarca, U.R.S.S., Iugoslavia), dar și adevărate surprize: Norvegia (a învins Danemarca), Polonia (R.D.G.), Ungaria...

Statisticile presei străine situează România, prin prisma rezultatelor obținute, pe primul loc în lume. Această realitate, confirmată de rezultatele din «Tournoi de France», Turneul de la Madrid, «Trofeul Carpați» și în alte întâlniri bilaterale, victoriile în deplasare (asupra echipelor R.D.G. și Cehoslovaciei) îndreptătesc speranțele iubitorilor handbalului nostru pentru o comportare cât mai bună la viitoarea ediție a C.M.

Rezultatele bune obținute de echipa noastră au darul să ne însufle optimism, dar de ele nu se ține seama la mondiale. Acolo, decisive vor fi doar rezultatele obținute în grupele

preliminari (noi jucăm la Paris, Amiens și Caen), într-o anumită atmosferă, la o înaltă tensiune nervoasă și cu adversari care se prezintă cu aceleași dorințe inaripate ca și noi. Dificultatea crește odată cu partidele din sferturi, semifinale, pentru a nu mai vorbi de marea finală! Pentru a fi siguri de titlul mondial e necesar să obții 6 victorii (trei în preliminarii și trei în rest).

Am amintit deci unele mutații valorice apărute pe harta handbalului mondial în ultimul deceniu. Ce-am făcut noi? Bineînțeles că nici handbalul nostru nu a stat pe loc. Avem o școală, avem o tradiție frumoasă, avem un corp de antrenori și tehnicieni valoroși, avem un număr de foste mari glorii care, dacă nu mai apar pe terenul de joc, ajută la dezvoltarea continuă a acestui sport, atât de îndrăgit la noi. Creșterile în handbalul nostru s-au înregistrat atât în domeniul bazei de masă (ale cărei realizări nu le putem exploata însă la apropiata mare confruntare mondială de peste câteva zile), cât și în tehnica și tactica de joc și, în general, în metodică complexă de pregătire.

Federația română de handbal și-a format o experiență în ceea ce privește alcătuirea echipelor reprezentative pentru marile întâlniri internaționale. Încă înainte de C.M. din 1967, o serie de talente tinere ca Gașu, Samungi, Popescu, Licu, Penu, Moldovan au fost cuprinși în cadrul pregătirilor. Ei au ajuns să fie titularizați și să dețină azi o certă clasă internațională. Alături de ei sint prezenți din vechea generație jucători ca Oțelea, Gruia, ca și mai tinerii Guneș, Goran, Marinescu. Din generația care pină mai ieri a activat la juniori au fost introduși în lot Kicsid, Dumitru, Birtolan și Orban, care sint într-un continuu proces de creștere. Ei au izbutit să se integreze satisfăcător în concepția de joc a echipei și, sperăm, ca pină la C.M. să fie bine pregătiți. Din generația tinăra Kicsid și portarul Orban au cele mai mari șanse de a fi titularizați.

De pregătirea lotului se ocupă antrenorii emeriți Nicolae Nedef și Oprea Vlase și antrenorul Eugen Trofin, cunoscuți prin experiența și exigența lor, care au dus în trecut la obținerea de mari performanțe. Când scriu aceste rânduri gradul de antrenament nu este încă la nivelul cerințelor campionatelor mondiale și antrenorii au în vedere ca în următoarele săptămâni (în care am socotit și turneul din Polonia) să acționeze în direcția obținerii formei sportive optime. Ultimele jocuri-test dinaintea C.M., cu Polonia la București și Sibiu (13 și respectiv, 15 februarie) vor evidenția ultimele necesități de finisare.

După cum se știe, întâlnim, în preliminarii Franța, un adversar dificil pe teren propriu, dar care trebuie depășit — condiție pentru asigurarea calificării în «sferturi». Al doilea joc e cu Elveția, a cărei echipă nu poate, în mod normal, să ne învingă. Ultimul, îl vom susține cu echipa R.F.G. — adversar puternic, cu serioase pretenții la titlu, dar care în condiții de mare luptă poate fi întrecut. Cu două victorii în grupa preliminară echipa noastră va ajunge sigur în «sferturi».

În privința obiectivului la C.M.'70, federația și-a propus încă din 1967 câștigarea primului loc. S-a avut în vedere lotul de jucători, capacitatea profesională a antrenorilor și condițiile asigurate pregătirii. Unei echipe care a realizat performanțe de înaltă valoare este normal să i se fixeze un asemenea obiectiv. Ținând însă seama de tăria scontată a mondialului, orice loc pe podium reprezintă o performanță onorabilă. Aș adăuga că actuala ediție a C.M. reprezintă un inedit — motiv pentru o și mai puternică mobilizare a echipelor și jucătorilor — primele opt clasate la C.M.'70 sint calificate direct pentru Jocurile Olimpice din 1972, la care vor participa 16 echipe. În încheiere, menționez că lotul nostru de handbal se caracterizează printr-o mare capacitate de muncă, printr-o puternică unitate sufletească, la care se adaugă și dorința fierbinte a unor jucători ca Popescu, Samungi, Oțelea sau Gruia, care se întrebă firesc: «Dacă nu câștigăm acum titlul mondial, noi, cei din «vechea gardă», vom mai putea... rezista pină la viitoarele mondiale din 1974?».

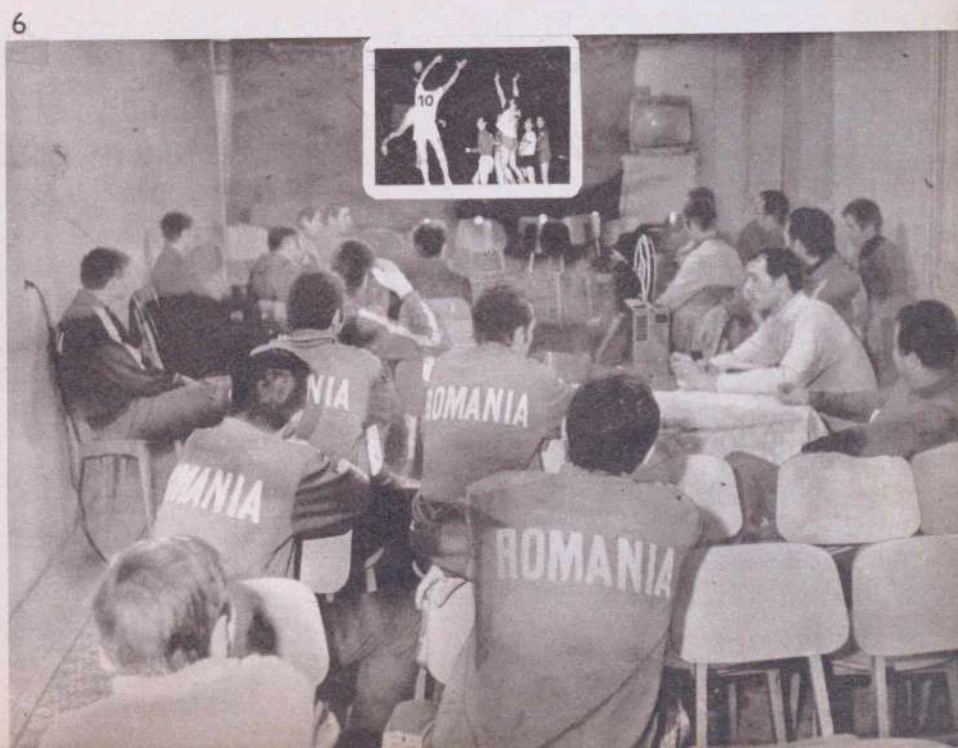
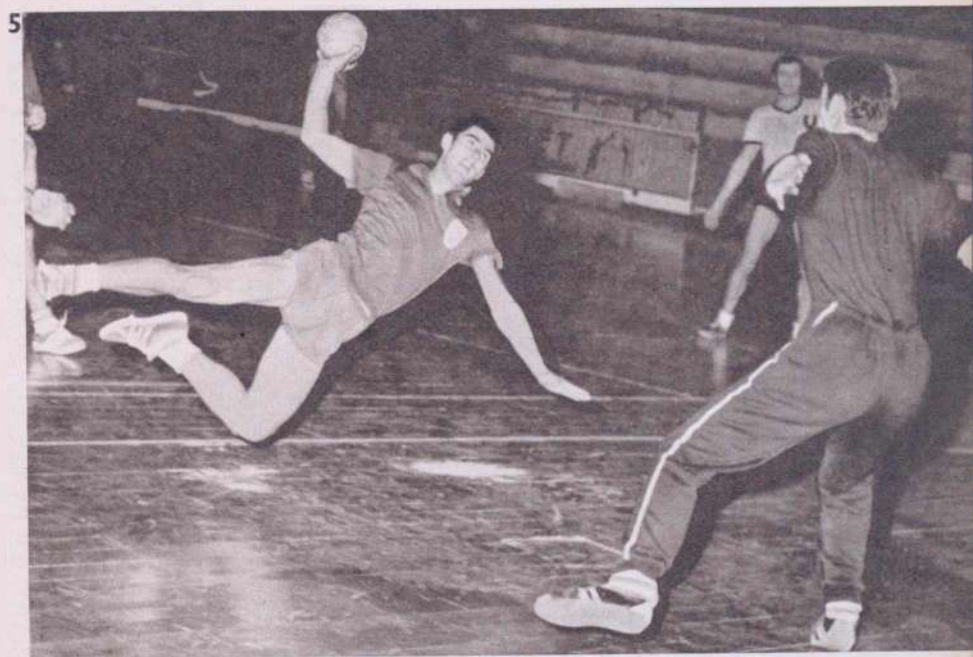
În așteptare...

Pregătirile handbaliștilor din toate țările participante la «mondiale» se apropie de sfârșit. «Repetițiile» internaționale se răresc pe măsură ce ne apropiem de 26 februarie, prima zi a întrecerilor din Franța.

Ultima evoluție peste hotare a handbaliștilor români a avut loc în Polonia, unde veteranii echipei noastre naționale, Cornel Oțelea și Gheorghe Gruia (foto 1) nu s-au dovedit «în formă», ca de altfel și colegii lor de echipă. Profitând de absența portarului titular, Cornel Penu (reținut pentru examene la București), cei doi portari de rezervă, Alexandru Dincă (foto 2) și Ștefan Orban (foto 3), au încercat — dar nu cu deplin succes — să treacă «examenul polonez», pentru a putea pătrunde în lotul celor 16, care vor lupta la «mondiale». Dar nu numai ei sînt lansați în această campanie de... impresionare a selecționarilor. Iată în fotografia 4 un grup de debutanți la «mondiale» (Liviu Bota, Ștefan Orban, Teodor Coasă, Traian Dumitru, Ștefan Birtolan și Mihai Marinescu — de la stînga la dreapta) discutînd despre șansele echipei noastre la mondiale și despre șansele lor de a pătrunde în lotul pentru Franța. Imaginea 5 vă oferă o... banală fază de antrenament, în care sînt angajați portarul Universității Cluj, parteneră de pregătire a lotului și Mihai Marinescu. Seara, handbaliștii noștri sînt... spectatori la propriile partide și la cele ale viitorilor adversari. Operator golgheter Gheorghe Gruia (foto 6).

Din lotul pe care vi-l prezentăm în fotografia de sus vor fi aleși cei «16 ... magnifici». De la stînga la dreapta, sus: Ștefan Birtolan, Mihai Marinescu, Traian Dumitru, Valentin Samungi, Oprea Vlase — antrenor, Gavril Kicsid, Ion Popescu, Nicolae Nedef — antrenor, Gheorghe Gruia, Eugen Trofin — antrenor, Cezar Nica, Liviu Bota, Roland Guneș. Jos: Gheorghe Licu, Teodor Coasă, Gheorghe Goran, Cornel Penu, Alexandru Dincă, Ștefan Orban, Titus Moldovan, Cornel Oțelea și Cristian Gațu.

CEA MAI REPREZENTATIVĂ GRUPĂ A „MONDIALELOR“

Cinci zile ne mai despart de primul recital al marelui întreceri hocheistice, care va reuni, ca în fiecare început de an, virtuozii genului din 21 de țări și trei continente. Spectacolul se anunță, ca de fiecare dată, magnific și-l așteptăm cu atât mai nerăbdători cu cât, în actuala stagiune, două treimi din întregul său vor putea fi urmărite în direct pe două scene de gheață românești: la GALAȚI și la BUCUREȘTI.

Am citat pe primul loc Galați, întrucât acolo va avea loc uvertura campionatelor mondiale. Evenimentul va fi marcat la 13 februarie când, pe noui și cochetul patinoar artificial gălățean, echipe din 7 țări europene vor căuta să demonstreze (în fața unui public, pe care-l întrezărim entuziasmat) frumusețea hocheiului, într-o luptă sportivă deschisă, menită să desemneze pe cei mai buni minutori ai croselor din grupa C a mondialelor. Pretendente la acest titlu sînt formațiile reprezentative ale Austriei, Belgiei, Danemarcei, Franței, Italiei, Olandei și Ungariei. Tuturor acestor echipe le urăm, în calitate de gazde ale întrecerilor, mult succes la apropiatele dispute ce vor începe doar peste câteva zile în frumosul oraș de pe malul Dunării.

Jocurile mondiale de hochei de la Galați le vom urmări fie direct, fie prin intermediul micului ecran. Fazele mai spectaculoase — și dintre acestea, vă asigurăm, vor fi multe — ne vor reține atenția, le vom aplauda, dar ele nu vor avea și darul să ne creeze emoțiile pe care le vom trăi atunci cînd și formația noastră de hochei va intra în luptă, cu începere de la 24 februarie. Atunci, titlurile grupei B a mondialelor vor încrucișa croscele în disputa de pe patinoarul acoperit (în sfîrșit) din bulevardul Muncii.

Emoțiile ce le vom trăi vor fi, indiscutabil, dintre cele mai tari. De data aceasta, sarcina băieților noștri, în grupa secundă a întrecerilor, este poate cea mai dificilă din întreaga istorie a participării lor la această importantă competiție. Aici se cuvine să facem o remarcă. Actuala ediție a campionatelor își justifică titulatura de «mondiale», datorită componenței reprezentative mondiale a grupei B (și nu a grupei A, așa cum s-a petrecut pînă în prezent). Prin retragerea Canadei din plutonul fruntașelor, cele cinci competitori rămase (URSS, Cehoslovacia, Suedia, RDG și Finlanda), cărora li s-a alăturat, în ultimul moment, și echipa Poloniei (provenită din grupa secundă), își au toate domiciliul pe bătrînul continent, în timp ce «B-ul» cuprinde, alături de echipele Bulgariei, Elveției, R.F. a Germaniei, Iugoslaviei, Norvegiei și României, formațiile SUA și Japoniei, deci, mesagerile Americii și Asiei...

Hocheiștii americani și japonezi ne vor fi, de altfel, cei mai de temut adversari din grupă. Campioni mondiali la Praga, în anul 1933, și campioni olimpici la Squaw Valley, în 1960, precum și multipli vice-campioni mondiali și olimpici (1920, 1924, 1931, 1932, 1934, 1939, 1950, 1952, 1956), jucătorii SUA au un patinaj excelent, iar în lupta cu

corpul (întrebuințarea bodicecufui) ei pot fi întrecuți doar de canadieni. Dacă în ultimul timp echipa SUA nu a mai dat randamentul cu care obișnuise lumea hocheiului, acest fapt s-a datorat jocului mult prea individualist practicat de componenții formației. Din datele pe care le-am primit la redacție, putem afirma însă că deficiența despre care am vorbit se pare că a fost înlăturată — în ceea ce privește echipa SUA — astfel că jocurile sale, pe care le vom urmări în București, se vor desfășura din nou la un nivel superior.

Japonezii participă pentru prima oară în grupa B a campionatelor mondiale. Dreptul și l-au cucerit anul trecut, cînd au cîștigat disputele grupei C a mondialelor din Iugoslavia. Debutul lor în B nu va reprezenta însă, la apropiatele jocuri pe care le vor susține, și o comportare de... debut. I-am văzut jucînd pentru prima oară la mondialele de la Viena, în anul 1967 și încă de atunci am remarcat vioiciunea cu care se mișcă pe gheață. Cu patinele în picioare, hocheiștii niponi sînt ca niște spiriduși, executînd «fente» de o rară spectaculozitate. Chiar și masivul fundaș Takaaki Kaneirri (1,82 m înălțime, 86 kg), cu alura sa de luptător, te impresionează prin ușurința cu care își devansează adversarii. La această echipă se remarcă faptul că, de la prima sa apariție publică pe gheață, în afara portarului principal și a rezervei sale (Morishima și, respectiv, Ohtsubo), ea și-a menținut în formație doar cîte un om în fiecare din liniile de atac și apărare (în apărare întrebunțează doar două linii de schimb). În rest, toți jucătorii sînt noi și foarte, foarte tineri.

O altă echipă provenită din grupa A (a retrogradat din plutonul fruntaș la C.M., ediția 1967), este formația R.F. a Germaniei. Cu un joc în forță, combinativ, cu multe sub-

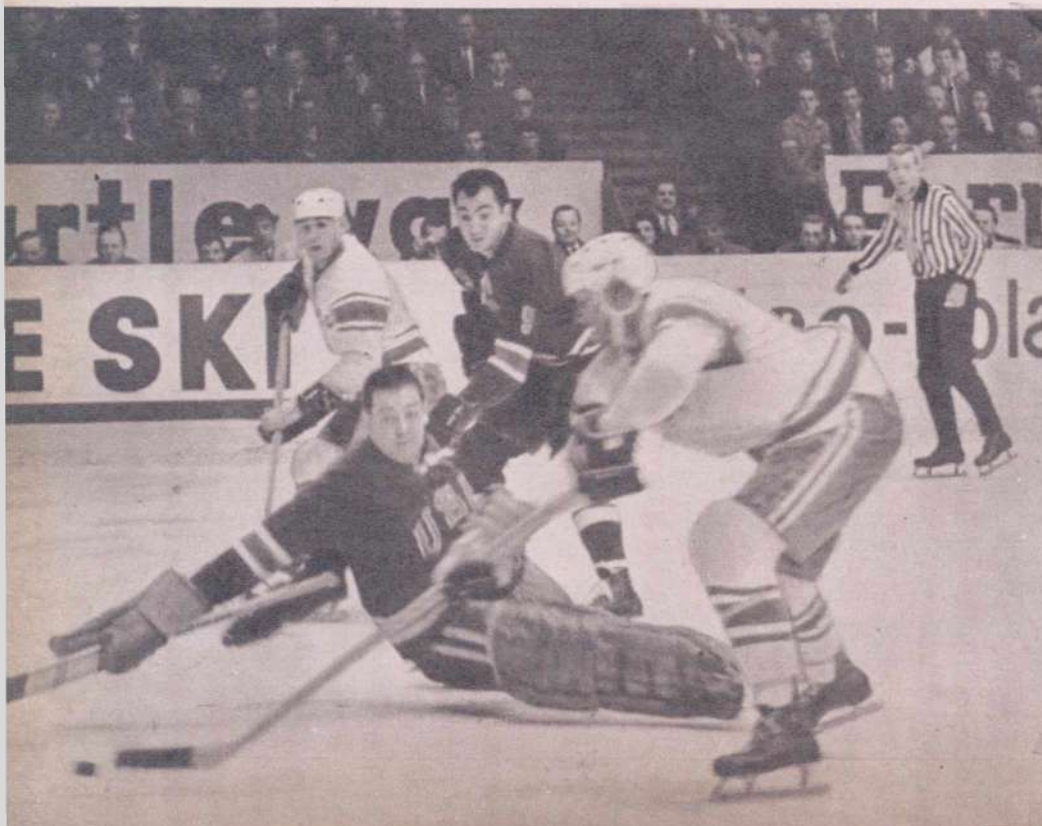
tilități tactice, hocheiștii vest-germani sînt incozi pentru oricare din echipele grupei B, și deci și pentru reprezentativa noastră. Cu un portar care nu știe ce-i frica — Anton Kehle (23 de ani), cu un fundaș — Leonhard Waitl (31 de ani), cu o vastă experiență și de care toți ceilalți sportivi ascultă cu... sfîntenie, și cu un înaintaș de talia lui Johann Eimansberger (24 de ani), cotelat încă de la C.M. din Viena ca unul dintre cei mai buni jucători atacanți ai grupei A, formația R.F. a Germaniei, pe care o vom vedea la București, se numără printre favoritele la șefia clasamentului grupei B.

În ordinea valorii, pe care presupunem că o vor demonstra la apropiatele C.M. de hochei, după echipele SUA, Japoniei și R.F. a Germaniei, ar urma formația Norvegiei. Aceasta — deși în palmașul său nu figurează cu vreo medalie de aur, de argint sau de bronz, cucerite la vreun campionat mondial — se bucură, totuși, de o frumoasă reputație, datorită stilului său de joc — sobru, eficace — care i-a adus multe victorii de prestigiu în fața unor echipe puternice europene. Lotul pe care Norvegia îl va prezenta la București este, în linii mari, același pe care l-a folosit și la ultimele două ediții ale mondialelor. Cel mai vîrstnic echipier, Christian Petersen (33 de ani), este și cel mai tehnic sportiv, un excelent conducător de joc, sufletul echipei — așa cum îl numesc colegii. La București, echipa Norvegiei va prezenta doar trei debutanți: un fundaș și doi înaintași; toți trei însă, după cîte sîntem informați, au încă de pe acum frumoase cărți de vizită.

Pînă în anul 1953, cînd mondialele de hochei s-au disputat la Zürich, echipa Elveției s-a menținut permanent printre cele mai bune formații din grupa A. La C.M. de la Davos (1935), Elveția a fost chiar vicecampionă mondială, iar în is-

Cu toată opoziția portarului american, pucul se va opri pentru a șaptea oară în piașă: U.R.S.S. — S.U.A. 7-2 (Viena — 1967).

Înainte de începerea meciului — jucătorii japonezi își fac... rugăciunea

toricul campionatelor «echipa cantoanelor», figurează ca deținătoare a nu mai puțin de opt medalii de bronz. Deci, o echipă cu un frumos palmares, pe care însă nu a reușit să și-l onoreze și în ultimul deceniu. Abia din anul 1967 s-a observat la echipa Elveției acel reviriment, pe care i-l doreau simpatizanții. La C.M. din Viena, elvețienii au prezentat o echipă tânără, care a progresat cu fiecare an, componenții ei începând să demonstreze din nou dorința de afirmare, observată atât de pregnant la predecesorii lor. În prezent, hocheiștii elvețieni practică un joc modern, în viteză, cu circulația continuă a întregii echipe, din apărare în atac și invers.

Echipa Iugoslaviei se va prezenta la disputele de la București, în proporție de 90%, cu aceiași jucători folosiți la ultimele două campionate mondiale. Este o echipă de vîrstă medie (cei mai maturi: Viktor Ravnik, Ivo Rataj și Albin Felc au cîte 29 de ani, iar Franc Smolej — 30 de ani). Ca o remarcă în ceea ce privește echipa iugoslavă este dirzenia cu care luptă pentru puc aproape fiecare dintre componenții săi. Rudi Hitl (24 de ani), Boris Renand (24 de ani) și Jan Bogö (26 de ani) sînt cei mai buni atacanți. La ei se observă un stil de joc în forță, cu utilizarea frecventă a bodicecului. La mondialele de anul trecut, de la Ljubljana, formația noastră abia a smuls un rezultat de egalitate (4—4) în fața echipei Iugoslaviei. În rezumat, echipa de hochei din țara vecină, are suficiente resurse și posibilități pentru a deveni incomodă, putînd produce surprize de proporții.

A opta echipă, aceea a Bulgariei, care se va alinia la startul disputelor grupei B a C.M. de hochei a intrat în hora «semizmeilor» abia în ultimul moment. După refuzul Austriei, Italiei și Ungariei, solicitate în ordine, să suplinească absența Poloniei din grupa secundă, cea de a patra formație la care s-a apelat, aceea a Bulgariei, a acceptat rocada Galați—București. Pentru echipa Bulgariei, participarea într-o competiție de o asemenea amploare reprezintă o noutate și sîntem curioși să vedem cum se va descurca. Noi îi dorim succes!

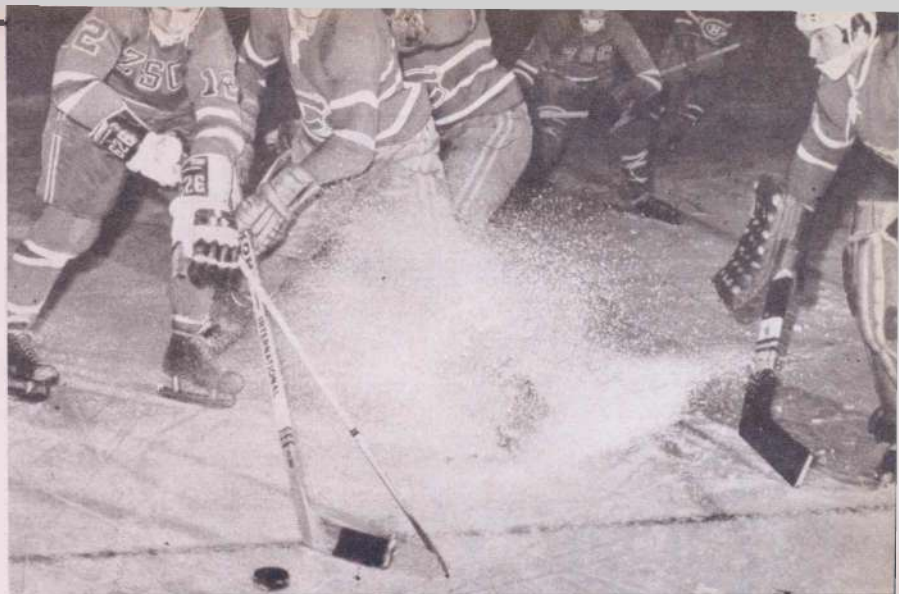
G. ȘTEFĂNESCU

Roger CHAPPOT — considerat «creierul» echipei elvețiene.

Michel TÜRLE — golgheterul campionatului de hochei al Elveției.

Întîlnire în cadrul campionatului național de hochei al Elveției: Klub-spiel Züricher-La Chaux-de-Fonds. În prim plan, Hans Keller, unul dintre principalii atacanți elvețieni, pe care îl vom vedea și în jocurile de la București.

**Correspondență specială din Elveția
de la ERWIN HANGGI
redactor la „SPORT” - Zürich**

ECHIPA ELVEȚIEI DIN NOU PUTERNICĂ

Se pare că reprezentativa de hochei a Elveției, după ce a trecut în 1967 printr-un «punct mort» s-a pus pe linia de plutire. Desigur, pentru redresarea hocheiului din «Țara cantoanelor» a fost nevoie mai întîi de o reorganizare tehnică și administrativă. Președinte al comisiei tehnice a fost ales Charles Frutschi, un multimilionar, care este și președintele clubului H.C. La Chaux-de-Fonds, iar ca antrenor a fost numit francezul — canadian Gaston Pelletier, conducătorul de joc al formației campioane, H.C. La Chaux-de-Fonds. Excelent psiholog, pedagog și tehnician, Pelletier se bucură de unanime apăsări. De altfel, de cînd Gaston se află în conducerea tehnică a echipei, Elveția a obținut rezultate meritorii:

— 1968: 4—4 cu S.U.A., 7—5 și 6—2 cu România, 2—0 și 6—1 cu Austria.

— 1969: 11—1 cu Ungaria, 8—0 cu Olanda, 9—0 cu Danemarca, 11—3 cu Bulgaria, 2—5 cu Japonia (toate la C.M. de la Skoplje), 5—10 și 0—10 cu Canada, 1—2 și 6—6 cu R.F.G., 5—3 și 7—2 cu Austria.

Din aceste scoruri reiese clar progresul înregistrat de echipa Elveției și meritul revine în primul rînd antrenorului Pelletier, care a instaurat un spirit de disciplină și de luptă în rîndul jucătorilor.

Lotul este format în mare parte din jucătorii echipei campioane «La Chaux-de-Fonds», de unde provine și portarul Rigolet (27 de ani, de 30 ori internațional),

considerat cel mai bun jucător elvețian. Din aceeași formație mai fac parte fundașii Huguenin și Furrer (ultimul a implinit 25 de ani — este de 60 de ori internațional și se remarcă prin lovituri extrem de puternice de la distanță).

Înaintașii cei mai buni aparțin tot formației campioane. Ei sînt Sgualdo, Türlér și Reinhard. Türlér a fost de două ori golgheterul campionatului și este un excelent minuior al crosei; Reinhard este extremă dreapta. Nu de mult el a suferit o fractură la umăr, dar acum, complet restabil, el va face deplasarea la București.

Printre ceilalți hocheiști de valoare se numără linia de atac a fraților Lütke: Uli, Peter și Heinz. Din păcate însă, doar ultimul va face deplasarea în Capitala României, deoarece Peter Lütke este accidentat, iar Heinz este ieșit din formă.

Din formația Servette Geneva vor fi prezenți portarul de rezervă Clerc (excelent în meciul cu Austria), fundașul Strupan și înaintașul Giroud. În fine, din lot face parte și mult-experimentatul Roger Chapot, în vîrstă de 30 de ani, un tehnician de mare valoare, de la care se așteaptă mult în privința victoriilor.

Înainte de a pleca spre București, echipa Elveției a participat între 10—16 februarie la un turneu la Lake Placid (S.U.A.).

Obiectivul de la București? Evitarea ultimului loc deoarece în 1971, Elveția va găzdui întrecerile C.M. ale grupei B.

Portarul nostru, Dumitras, nu s-a lăsat nici o dată impresionat de fama atacantului norvegian Mikkelsen, pe care însă îl respectă pentru șuturile sale «bombă».

- ACTORI NOI, REGIE NOUĂ,
...SPERANȚE NOI
- „OUL LUI COLUMB“
- ZEIȚA FORTUNA ȘI VOLEIUL

STARTUL VOLEIBALISTELOR...

Eugenia Rebac a ridicat, Căuneii a sărit însă prea târziu, așa că Popa și Cengher vor respinge cu ușurință.

Odată cu primele zile ale anului 1970, s-a dat startul pregătirilor pentru campionatul mondial de volei din toamna acestui an, confruntare hotărâtoare pentru soarta voleiului nostru. La acest campionat trebuie să jucăm «cartea cea mare» și, tocmai de aceea, toate pregătirile stau sub semnul dictonului latin «Aut Caesar aut nihil»: voleiul nostru sau se va înălța iar pe piscurile de odinioară, sau își va consacra dispariția în anonim.

Știm, dramatizările nu sînt indicate în nici o situație și spunînd cele de mai sus nu vrem să contribuim la tracul jucătorilor și nici la nevrozarea organelor care se ocupă de destinele acestui sport. Vrem însă să subliniem că prezența noastră la acest campionat trebuie privită cu seriozitate maximă, septembrie 1970 trebuind să marcheze sfîrșitul unei decadențe și începutul unei noi ere de înflorire.

Deocamdată, la startul pregătirilor pentru mondiale federația noastră de specialitate a aliniat lotul feminin, care s-a antrenat la Piatra Neamț, unde iarna a creat acestor pregătiri un decor de basm. Alături de «veteranele lotului» — Eugenia Rebac, Helga Bogdan, Aurelia Căuneii, Mariana Popescu, Mariana Baga și Rodica Popa — în lot au apărut nume noi: Ileana Gheorghiescu (Dinamo), Maria Dobrogeanu (U. Timișoara), Carmen Marinescu și Maria Cengher (I.E.F.S.) Viorica Binchei (Penicilina) — fapt îmbucurător care atestă posibilitatea de a primeni lotul cu elemente de valoare. La conducerea tehnică a naționalei au fost instalați prof. Gh. Bodescu și Nicolae Humă, un nou tandem, hotărît să dea totul pentru ca voleiul nostru feminin să depășească impasul în care se zbate, un tandem care ne-a mărturisit că la toamnă se va strădui să nu lase din mînă cirna zbuciumatei nave a naționalei de fete, în ciuda oricăror furtuni... critice, curmîndu-se astfel nefericita... tradiție (din 1966 încoace) a debarcării tandemului în fiecare an.

Prof. Nicolae Humă, antrenorul secund: «Vom reuși saltul așteptat, dar cerem ajutorul antrenorilor de la cluburi»....

Așadar, actori noi, regizori noi și, firește, speranțe noi.

Vacanța de la Piatra Neamț a dat rezultate: în primul rînd s-a oxigenat jocul cu... optimism și încredere în forțele proprii. În al doilea rînd s-a creat un climat bun de lucru, noii antrenori știind să netezească asperitățile și să sudeze prietenii între componentele lotului, pentru realizarea unei unități de voință. De notat că ambianța plăcută s-a înscăunat fără a se face rabat nici volumului de muncă, nici exigenței tehnice.

Dar, după părerea antrenorilor, la Piatra Neamț s-a descoperit «oul lui Columb» în problema voleiului nostru feminin. În cadrul pregătirilor, antrenorii au pornit de la ideea că apărarea trebuie să fie punctul forte al reprezentativei noastre.

— N-aș vrea să flu înțeles greșit, a ținut să precizeze prof. Gh. Bodescu. Departe de noi gîndul de a contrazice strategii care spun că «atacul este cea mai bună apărare». Noi vrem să perfecționăm apărarea pentru că ea stă la baza construirii corecte a atacului și, totodată, o apărare fără greș ne ferește de deruta în care, de regulă, echipa noastră intra ori de cîte ori se pierdeau 2—3 mingi din prima mînă. Ținînd cont de particularitățile de joc ale componentelor lotului urmărîm, de asemenea, o specializare pe anumite posturi, scheme de lucru multiple...

Noua tactică a dat puțin de furcă jucătoarelor, neobișnuite cu acest sistem de pregătire. Unele își manifestă, în continuare, mici rezerve în ceea ce privește reușita, mai ales că la cluburi vor intîlni alt sistem de pregătire.

— Sîntem conștienți că fără aportul antrenorilor de la cluburi naționale nu va face saltul spectaculos pe care-l așteptăm, ne-a spus prof. Nicolae Humă. Aș dori ca prin intermediul revistei să rog pe antrenorii cluburilor care dau jucătoare în lot — mă gîndesc în primul rînd la Gh. Constantinescu (Dinamo), Nicu Roibescu (Penicilina), Davila Flocon (Rapid), Dorin Jitaru (U. Timișoara) și Gh. Moise (I.E.F.S.) — să ne sprijine, să urmărească planul personal de pregătire, pe care l-am dat fiecărei jucătoare, să lucreze, cu alte cuvinte, în cadrul antrenamentelor de club și pentru... echipa națională.

Discuțăm în continuare despre compoziția lotului. Formula «lotul este mereu deschis» pare, după părerea antrenorilor, viabilă. Dar, deocamdată, exceptând-o pe Tereza Viruzab (Ceahlăul), nu există alte jucătoare susceptibile de selecționare.

Așadar, actori noi, regie nouă și tactică nouă, generatoare de optimism. Autorul acestor rinduri nu vrea să umbrească cu nimic acest optimism, dar se simte dator să reamintească faptul că, exact acum un an, în tabăra fetelor și a federației domnea, de asemenea, optimismul, antrenorul emerit N. Sotir dându-i chiar expresie în paginile revistei noastre. Cum a evoluat reprezentativa României în 1969 se știe...

Dar, să privim spre viitor. Mondialele din Bulgaria ne așteaptă. Pentru a participa, noi trebuie însă să susținem un baraj cu alte претенденте la calificare — și asta datorită aceluși loc IX la Europenele din 1967. După baraj urmează jocurile din grupe. Calificată pe locul IV (după Japonia, U.R.S.S. și Polonia) la ultima ediție completă (1962) a mondialelor — după baraj România intră de drept în grupă cu Polonia, care este cap de serie împreună cu Bulgaria (țară organizatoare), Japonia și U.R.S.S.

— O singură primejdie pentru calificarea noastră în primele opt — ne spune zimbând amărui Gh. Bodescu. Sortii să nu aducă în grupa noastră echipa R.P.D. Coreene, care, după părerea mea, va fi viitoarea campionă mondială. În acest caz, pentru a ne califica între primele opt ar trebui să învingem Polonia care, să nu uităm, în Mexic a cucerit medalia de bronz. Dar, să sperăm că nu ne va urmări neșansa la tragerea la sorti...

Din partea noastră, ce să spunem? Este cazul ca zeița Fortuna să se mulțumească cu tributul dat de fotbalistii noștri, care au căzut în grupă cu Anglia, Brazilia și Cehoslovacia și să lase voleiul nostru feminin în pace. Este tot ceea ce îi cerem. Mai departe, totul depinde de noi ca la mondialele din Bulgaria să reușim să spălăm rușinea aitor ani incenușați de rezultate mediocre.

Sever NORAN

Foto: Ion MIHĂICĂ

Cros într-un decor de basm. De la stînga la dreapta: Gheorghiescu, Demețriu-Itu, Binchechi, Căuneii, Dobrogeanu, Cengher, Rodica Popa.

Prof. Gh. Bodescu: «Trebuie să perfecționăm apărarea»...

Rodica Popa, una dintre voleibalistele despre care, sperăm, se va vorbi la superlativ la «mondiale».

EUGEN AIACOBIAE — București. Ați rămas surprins văzînd că jucătorul dumneavoastră preferat, Dembrowschi, nu a ocupat un loc printre primii trei în clasamentul celor mai buni fotbaliști ai anului 1969. Și noi împraștiem părerea că Dembrowschi este un fotbalist valoros dar... rezultatele anchetei nu le putem schimba. Tot ce putem face pentru dumneavoastră e să-i dorim sportivului băcșoan primul loc în clasamentul pe 1970...

IONEL TANASIE — Craiova. Oricît de mare supporter al Rapidului sînteți, tot nu vă putem răspunde la avalanșa de întrebări adresate redacției. Ar trebui să scriem o nouă carte și noi nu vrem să-l... concurăm pe colegul nostru Ioan Chirilă, care a publicat în 1968 volumul «Glasul roșilor de tren», o «istorie completă» a echipei dumneavoastră favorite. Procurați-vă cartea și veți afla tot ce vă interesează.

VASILE TOMOIAGA — Borșa. Proiectul dumneavoastră de a face o excursie în Mexic, cu prilejul C.M. de fotbal, se poate realiza numai cu concursul O.N.T.-ului sau... Pronosportului. În ceea ce privește adresa Federației române de ciclism, vă răspundem cu plăcere: Str. Vasile Conta Nr. 16, București.

NICULINA APOSTOL — Comuna Făcăeni. Vă felicităm pentru entuziasmul dumneavoastră... fotbalistic. Cînd băieții noștri se vor întoarce din turneul pe care îl întreprind în Brazilia îi vom da lui Lucescu scrisoarea trimisă și le vom citi celorlalți fotbaliști versurile — ca să le numim așa — pe care le-ați închinat «Faimosului unsprezece».

MARIANA MÎNIOȘU — Comuna Putineiu. Marea majoritate a cicitorilor noștri care își alcătuiesc albume cu sportivi au același «sistem» de lucru, pe care vi-l recomandăm și dumneavoastră: decuparea fotografiilor dorite din revistă. Iată și datele solicitate pentru... debut: fotbalistul Cornel Dinu s-a născut la 3 august 1948. Are 1,78 m înălțime și în jur de 68 kg. Colegul său de echipă, Florea Dumitrache, s-a născut tot în anul 1948, la 22 mai. Are 1,76 m și 63 kg.

MARIN MARIN — Comuna Căzănești. Fotbaliștilor Dan și Răducanu le puteți scrie pe adresa clubului Rapid (Calea Giulești nr. 10, București), iar lui Dumitrache pe adresa clubului Dinamo (Șoseaua Ștefan cel Mare nr. 9, București).

STELIAN CEAN — Rîșculița. Nici o atletă nu a reușit, încă, să depășească recordul mondial la săritura în înălțime (1,91 m), stabilit de Iolanda Balaș, la 16 iulie 1961, la Sofia.

I. BANU — București. În procesul lui Boc, procuratura n-a reținut și infracțiunea de huliganism. Dacă ar fi existat elementele constitutive ale acestei infracțiuni, toți cei implicați în scandal ar fi fost pedepsiți. Inclusiv Boc.

P. AVRAM — București. Pentru afirmațiile din articolele apărute în revista la care vă referiți, adresați-vă spre lămurire direct autorului lor. În revista noastră faptele au fost relatate așa cum au reieșit la «procesul Boc».

ÎNTÎLNIREA AMICALĂ — O PROBLEMĂ MINORĂ ?

Deși ultima ediție a campionatelor europene de box a demonstrat că țara noastră este cu adevărat o forță în acest sport, ca o curiozitate, tocmai noi românii, mari amatori de spectacole pugilistice, nu avem prilejul să asistăm decît foarte rar la gale. Este suficient să se epuizeze calendarul competițional oficial al federației și toată activitatea pugilistică din țară stagnează brusc. Nu ne mai putem vedea campionii boxînd decît cine știe cu ce prilej. Și nu numai campionii intră într-un... misterios proces de «pregătire-odihnă», ci toți boxerii seniori și juniori din toate centrele noastre pugilistice.

Întîlnirile amicale, a căror utilitate (culmea!) este recunoscută de toți antrenorii, fără excepție, sînt extrem de rare. În Capitală doar «Dinamo» și «Metalul» se mai îngrijesc, din cînd în cînd, să le ofere boxerilor lor prilejul de a pune în practică cele învățate la antrenamente. În celelalte orașe din țară, galele amicale au dispărut aproape complet. Tradiționala «întîlnire săptămînală» cu boxerii avansați, începători și juniori, pe care ne obișnuisem să o vedem, cu ani în urmă, la București, Craiova, Galați, Constanța, Brăila și chiar Cluj și Timișoara, a dispărut inexplicabil. Și o dată cu ea au dispărut și prilejurile de afirmare ale tinerilor dornici să fie remarcați.

Este drept că la București comisia orașenească de box s-a străduit să organizeze cît mai multe reuniuni (găzduite pe scenele diverselor case de cultură), dar sprijinul acordat de cluburi în acest sens a fost cu mult sub posibilități și, adesea, formal. Boxerii consacrați din cluburile bucureștene nu au fost niciodată disponibili pentru asemenea gale. Din acest motiv au lipsit «capetele de afiș», menite să atragă spectatorii și să dea importanță întrecerilor.

Cluburile cu secții puternice de box sînt singurele în măsură să organizeze întîlniri amicale atractive în programul cărora să figureze alături

de juniori, începători sau boxeri de valoare medie și cite unul dintre campionii sau vicecampionii noștri.

Spuneam mai sus că toți antrenorii noștri recunosc importanța deosebită a galelor amicale, pe care le socotesc drept o completare a procesului de pregătire. În ciuda acestui fapt, tocmai antrenorii cluburilor nu dau dovadă de inițiativă în organizarea acestui gen de întreceri. Care sînt, oare, cauzele? Iată cîteva explicații pe care le-au dat trei buni cunoscători ai activității noastre pugilistice.

ION POPA — antrenorul lotului național: «Nu cred că există în întreaga țară măcar un singur antrenor de box care să conteste utilitatea întîlnirilor amicale. Toți, însă, așteaptă ca federația să le subvenționeze și să le organizeze meciurile. Dar F.R.Box nu are această obligație, ea ocupîndu-se, pe lîngă multe alte probleme, de calendarul oficial intern și internațional. «Gala amicală» ar trebui să fie rezultatul inițiativei antrenorului de la club, care are toată libertatea de acțiune în acest sens. Dar teama de a fi criticat de conducătorii clubului pentru meciurile pierdute e atît de mare încît fiecare își spune: de ce să mă leg la cap dacă nu mă doare. Dar cei care gîndesc așa tot nu vor scăpa de... durerile de cap. La 7 martie începe campionatul pe echipe. Mulți antrenori vor constata atunci că elevii lor nu au — cum se spune — meciuri în picioare.»

ION STOIANOVICI — antrenor la clubul Metalul București: «Noi, antrenorii, am vrea să organizăm meciuri amicale dar nu știm cum se face că de cele mai multe ori nu cădem de acord asupra programului. Fiecare încearcă să obțină pentru elevii lui adversari cît mai... slabi. Și așa, pornind discuțiile de la primele garnituri ajungem la rezerve apoi la juniori și începători. Cred că una dintre

cauzele care au dus la împuținarea galelor amicale este slaba pregătire a boxerilor în perioadele în care nu sînt angajați în competiții oficiale importante, cum ar fi de exemplu campionatul național individual sau pe echipe.»

EUSTATIU MĂRGĂRIT — fost campion național: «Principala cauză a dispariției galelor amicale de interes (nu mă refer la improvizările pe care le vedem adesea pe la casele de cultură) este lipsa cointeresării materiale a celor ce ar trebui să le organizeze. Alcătuirea programului unei serii de box nu e o treabă simplă. Pentru a reuși să faci cîteva meciuri bune trebuie să alergi mult de la club la club, de la antrenor la antrenor, trebuie să popularizezi întîlnirea, să pui la punct o mulțime de amănunte; într-un cuvînt, trebuie să te pricepi. Eu cred că nu oricine poate organiza o gală, așa cum nu oricine poate organiza un spectacol de teatru. În aceste condiții singura soluție de învioreare a activității pugilistice amicale, consider, este cointeresearea materială a organizatorilor și acordarea de premii (diverse materiale și echipament sportiv) boxerilor.»

Interlocutorii noștri au scos în evidență unele dintre cauzele care au dus la împuținarea galelor amicale, atît de folositoare boxului nostru. Subliniem ideile exprimate de Eustațiu Mărgărit, care ni se par foarte interesante. În fond, de ce să nu fie recompensată material munca (suplimentară) a unor antrenori sau activiști sportivi, care se străduiesc să organizeze o gală amicală de box atît de bună, încît să umple o sală de sport ca Floreasca sau din Constanța, Cluj și Timișoara? Credem că problema aceasta merită să fie studiată de organele în drept.

Petre HENT

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL

de Petre HENT
și Paul OCHIALBI

XXX

Am făcut cunoștință pînă acum cu lumea pugilistică antică, cu pionierii boxului modern, cu marii campioni ai ringului de la sfîrșitul secolului XIX, v-am prezentat așii careului magic de la începutul secolului nostru: Johnson, Willard, Dempsey, Tunney și Carpentier. Am continuat apoi cu viața gigantului Primo Carnera, povestirea noastră intrerupîndu-se înaintea turneului pe care acesta l-a susținut în Statele Unite.

Turneul gigantului în America a început spectaculos. Carnera a urcat pe ring avînd pe umeri un halat verde, suficient de strîmt pentru a-i pune în valoare formidabila sa musculatură. Regia prezentării colosului s-a încheiat în momentul în care minusculul antrenor Maurice Eudeline s-a urcat pe un scaun pentru a-i lua lui Carnera halatul de pe umeri...

Meciul cu Big Boy Petersen începuse. Dar spectatorii nici nu se așezaseră bine pe scaune cînd un puternic upercut de dreapta a izbit virful bărbiei lui Petersen. Totul s-a terminat într-un minut!

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XXX)

Peste numai o săptămînă, la Chicago, Elziar Rioux va avea aceeași soartă: k.o. în primul rund.

Pornit, parcă, în excursie prin America, Primo Carnera boxează la Newark, St. Louis, Memphis, Oklahoma, New Orleans, Philadelphia, Minneapolis, Jacksonville, Kansas City, Denver, Los Angeles și în multe alte orașe. Pînă la sfîrșitul lui octombrie 1930, cînd se întoarce în Europa. Primo susține 24 de meciuri. De reținut că dintre acestea a cîștigat 23 înainte de limită, marea majoritate în primele două runduri. A pierdut la puncte o singură partidă, în fața lui Jim Maloney, la Boston.

Carnera încheie lanțul victoriilor din 1930, boxînd la Barcelona (30 noiembrie, îl învinge la puncte pe Paolino Uzcudun, în zece reprize) și la Londra (cîștigă prin oprire, în rundul doi, în fața lui Reggie Meen, la 18 decembrie). Deci, în total 26 de meciuri, cu 25 de victorii!

Uriașul din Sequals, definitiv lansat în lumea boxului, era în permanență solicitat. Dar, lucru curios, printre învinșii săi nu prea întîlnim nume cu rezonanță internațională. Cronicarii timpului și chiar primul său manager, Leon See, susțin că marea majoritate a victoriilor boxerului italian au fost obținute încă înainte să fi fost disputate. Adversarii lui Carnera se... culcau la podea pentru sumele promise de managerii lui Primo, dîndu-i acestuia cale liberă spre titlul de campion mondial la toate categoriile. Carnera, însă, nu a știut nici o dată de aceste aranjamente din culise, el luptînd cinstit, fără să-și dea seama de jocul organizatorilor. Pugilistul italian, luîndu-și rolul în serios, se pregătea conștiincios pentru fiecare partidă, devenind un atlet excelent proporționat, a cărui forță și musculatură puteau fi invidiate chiar și de cei mai mari campioni.

CAMPION MONDIAL

«Omul de rețetă», lansat de Jeff Dickson la Paris și preluat mai tîrziu de managerii americani Louis Soreci și Bill Duffy, a ajuns să lupte, în 1933, pentru titlul mondial la toate categoriile.

La 29 iunie, la Long Island, Carnera îl infrunta pentru a doua oară pe

● Acest afiș, pe care îl publicăm în exclusivitate, ne-a fost trimis din New York de către directorul revistei de specialitate «The Ring», Nat Fleischer, care a «mers» cu Rocky Marciano în meciul acestuia cu Cassius Clay, prezentat pe ecranele a peste 1.500 de cinematografe din S.U.A. și Europa. După cum se știe, ordinatorul electronic a pronunțat decizia: k.o. în rundul 13 în favoarea lui Marciano. Până în momentul knockout-ului, Clay conducea la puncte cu 55—51. De pe urma acestei inovații cinematografice, care ne oferă filmul unor meciuri niciodată disputate în realitate, ingenioșii organizatori au făcut încasări serioase. Acum este proiectat, în aceeași manieră, filmul unui alt meci care nu a avut loc în realitate: Marcel Cerdan — Ray Sugar Robinson. Ca și în filmul Clay — Marciano, documentariștii vor trebui să lipească diferite pelicule din evoluțiile trecute ale celor doi campioni mondiali la categoria mijlocie.

Întrebat ce părere are despre aceste partide disputate

Ring MAGAZIN

cu ajutorul aparatelor electronice. Joe Louis, fostul campion al lumii la categoria grea, a spus: «Este greu de apreciat cât adevăr există în «deciziile» mașinilor electronice puse să reconstruiască și să arbitreze niște meciuri care, de fapt, nici nu s-au disputat. Mie, însă, îmi place să văd asemenea filme, mai ales că sînt un tip nostalgic».

● Joe Frazier, recunoscut în prezent drept campion mondial la toate categoriile în 6 state americane, a și cheltuit 42.000 de dolari din bursa pe care urmează să o primească după ce va disputa meciul pentru titlul mondial cu Jimmy Ellis. Din suma aceasta Frazier a cumpărat pentru suporteri, prieteni și rude, bilete de intrare la mult-asteptata partidă.

ÎNAINTE DE LIMITĂ...

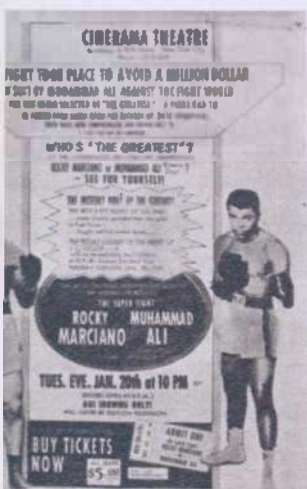
Nu de mult, pe ringul instalat la Palatul sporturilor din Paris, negrul Roger Zami și Baldassari Picone și-au disputat titlul național profesionist al Franței la categoria ușoară. Roger Zami a fost declarat învingător, după ce arbitrul a întrerupt partida în rundul nouă. În imagine, Baldassari Picone atacă dar adversarul său blochează excelent.

«Doamne ferește să pierd meciul — a spus Frazier — că atunci suporterii vor fi atit de supărați încît nu-mi vor mai înșoia banii!».

În fotografia alăturată, iată-l pe Joe Frazier împreună cu cîinele său Gabby, de care nu se desparte nici la antrenamente.

● Cassius Clay, campionul mondial detronat de oficialitățile americane, a anunțat că

în seara zilei de 16 februarie va dona centura sa învingătorului din meciul Frazier — Ellis. «Oricare va fi noul campion — a spus Clay — să-l respectați deoarece el este cel mai bun la ora actuală. Cei alți pretendenți nu meritau titlul.» Întrebat cine va câștiga meciul dintre cei doi, Cassius a răspuns: «Ellis, fostul meu sparing-partener».

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XXX)

Jack Sharkey, acum deținător al titlului mondial. Ca fizic, Sharkey era dezavantajat din toate punctele de vedere în fața lui Carnera. Față de cele 117,880 kg ale italianului, Sharkey avea doar 91. De înălțime să nu mai amintim... Dar americanul care îl mai bătuse o dată pe «gigant», nu s-a arătat impresionat de greutatea și alonja acestuia. El a atacat curajos, punându-l pe Carnera în dificultate încă din rundul doi, cînd i-a plasat un puternic croșeu de stînga la bărbie. Primo, intimidat de miza mare a acestui meci și handicapat moral de victoria anterioară a lui Sharkey asupra sa, lupta din ce în ce mai slab, recurgînd tot mai des la țineri și la lovituri neregulate. Din aceste motive el primește în rundurile trei și patru avertismente, fie pentru țineri repetate, fie pentru lovituri sub centură. După aceste observații și mai ales după loviturile puternice primite îndeosebi la stomac, uriașul a devenit nervos. În repriza a șasea, managerul său american Duffy l-a sfătuit să-l atace pe Sharkey fără întrerupere. Campionul mondial a fost surprins de o avalanșă de lovituri, care l-au făcut să se sprijine amețit de corzi. Carnera nu pierde prilejul și plasează formidabilul său upercut, care îl expediază pe Jack la podea. Primo s-a retras într-un coș neutru, lăsîndu-l pe arbitrul Arthur Donovan să-l numere pe adversarul său. Sharkey, lovit năprasnic, nu s-a mai putut ridica și Primo Carnera câștigă printr-un knockout categoric titlul de campion al lumii la toate categoriile.

Dar «muntele care umblă» — cum l-au numit americanii — nu va putea păstra titlul suprem decît un singur an. După ce își va apăra centura în fața lui Paolino Uzcudun, la 22 octombrie 1933, la Roma și a lui Tommy Loughran, la 1 martie 1934, la Miami, Carnera va suferi una dintre cele mai dramatice înfringeri din carieră, pierzînd pentru totdeauna titlul mondial. Partida aceasta, care a marcat declinul boxerului gigant, a avut loc la 14 iunie 1934. Ziariștii au făcut o reclamă senzațională atît lui Primo cît și adversarului său, americanul Max Baer. Întîlnirea a fost amînată de mai multe ori din diverse motive. La un moment dat, Comisia de box a statului New York a interzis acest meci, deoarece Max Baer nu ar fi fost deajuns de bine pregătît pentru o asemenea tentativă. Apoi întîlnirea

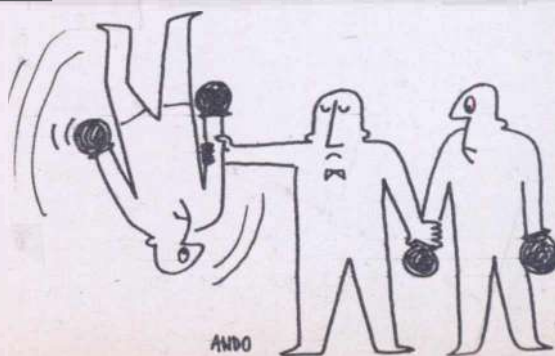
FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XXX)

a fost amînată datorită încercărilor... sentimentale ale celor doi adversari. Primo Carnera fusese obligat de tribunalul din New York să plătească 50.000 de dolari pentru nerespectarea promisiunii de căsătorie făcută unei anume domnișoare Tersini, chelneriță într-un restaurant din Londra. Pentru același motiv, Max Baer era dat în judecată de o tinără din California, care cerea 100.000 de dolari daune... Toate acestea au făcut ca disputa dintre cei doi să fie așteptată cu un interes enorm.

Și a venit seara de 14 iunie 1934. Seară tristă pentru uriașul Primo Carnera, al cărui mît s-a spulberat atunci sub loviturile necrutătoare ale lui Max Baer. Dar cum a decurs această luptă vom vedea într-un număr viitor...

(Va urma)

Desen de ANDO

DEMBROVSCHI

1945 6 octombrie la Cîmpu Lung la Tisa, în familia tîmplarului Ludovic Dembrovschi se naște un nou fecior, Emeric, al 7-lea copil.

1955 Micul Emeric se bate pentru minge cu mult succes în echipa străzii. Postul preferat: centru înaintaș.

1962 Prima legitimare, la echipa «Lumina»-categoria «regiune».

1963 Trece la Foresta Sighet, unde conduce linia de atac a echipei de juniori.

1964 Tînărul Dembrovschi promovează la «seniori», tot în linia de atac.

1965 Echipa sa se califică în divizia C. În acest an, Emeric Dembrovschi vine la București pentru satisfacerea stagiului militar. Selecționat pentru aptitudini deosebite, este trimis la VICTORIA ROMAN (divizia C).

1967 Ianuarie. O vizită a antrenorului C. Teacă prin regiune îl descoperă și-l aduce la Dinamo Bacău. Aici începe șlefuirea. Mai întii cuplul C. Teacă și C. Rădulescu și apoi Nicușor au contribuit la dezvoltarea calităților sale. Debutează cu succes în divizia A. Selecționat în echipa de tineret a țării, «Dembo» joacă în 10 partide.

1968 Iași. Debutează în naționala A contra Poloniei (1—0).

1969 15 ianuarie — Wembley, face parte din formația care ne aduce cele mai mari satisfacții.

1969 16 noiembrie, la București «semnează» calificarea la «EL MUNDIAL 1970», înscriind Greciei un gol de toată frumusețea. Pasionat al frumuseților arhitecturale, iubește fotbalul și muzica ușoară. Este mare colecționar de cărți poștale ilustrate.

A făcut parte de 10 ori din naționala României.

Dembrovschi, gazela moldoveană, «traversează» vertiginos drumul afirmării. Seriozitatea sa îl face iubit de colegi și de suporteri.

Bucurie. În aplauzele tribunelor arhipline, Dembrovschi aleargă fericit spre ceilalți coechipieri. Prin acest gol, înscris în poarta Greciei, România s-a calificat pentru «El Mundial 1970».

GHITĂ

- 40 15 iunie, în cartierul Pantelimon din Capitală, familia Ghiță crește cu al treilea copil: Aristide.
- 50 Iunie, pe solarul din vecinătatea casei, mingea de fotbal a devenit preocuparea de bază a lui Aristică. Pe teren aveau loc meciurile «interstrăzi». Aristică apăra porțile de piatră. Mircea Ursache, rătăcind prin cartier, descoperă solarul fotbalistic și... prima legitimăție la «Metalul 23 August».
- 52 A promovat la juniori...
- 54 Intră pe mîna lui «nea Ionel Bălănescu», la seniorii Metalului. Joacă în toate meciurile.
- 57 Devine portarul naționalei de juniori. Joacă împotriva Ungariei la București (repriza a II-a).
- 60 Jucătorul Ignat, după o discuție prin gardul de sîrmă de pe «Republicii» cu Costică Rădulescu, îl aduce la Dinamo Bacău.
- 61—65 Incepe afirmarea...
- 65 Se naște fiul său, Valentin (prenumele și al cunoscutului portar Stănescu, în speranța că micuțul va urma faima fostului mare portar, «idolul» lui tăticu!..).
- 69 După acel joc memorabil al naționalei noastre de pe Wembley Ghiță devine rezerva lui Necula Răducanu. El obține de mai multe ori nota maximă și figurează aproape permanent în echipa săptămînii. Își face intrarea cu succes în poarta echipei naționale, în jocul cu Iugoslavia, la Belgrad (1—1).

Ghiță a reușit să devină «nr. 1» al Bacăului. În ultima întâlnire din «Cupa Orașelor Tîrguri», cu formația Kilmarnok (Scoția), tribunele su scandat numele lui Ghiță...

*foto-
reportajul
nostru
fotbalistic*

de Paul ROMOȘAN

familie fericită. Într-un moment de repaus, Ghiță în mijlocul celor dragi. Micul Valentin nu se urte nici pe sanie de balonul rotund cu care (se) joacă tăticul.

„LA DANS INVITI FATA CEA MAI FRUMOASĂ”

— De la București pînă la Ciudad de Mexico ați zburat timp de mai bine trei schimburi de lucru. La ce vă gîndeți în avion?

— Să avem la tragerea la sorți o șansă care să ne permită să ne înscriem cît mai departe pe orbita lui «Mundial '70». La urma-urmei, n-o luați prea în serios, fiindcă sortii sînt sorți, iar treaba-treabă...

— Sînteți supărat, ca unii iubitori ai fotbalului, pe Monica?

— Ce vină are fata? Cel mult, sistemul!...

— De ce?

— Tradiția, publicul, presa cereau, firesc, să se fixeze «capi» de serie, pentru a se elimina disproporția valorică dintre serii...

— Ce numiți «disproporție»?

— Dacă Comitetul Executiv al FIFA fixa «capi de serie» — Anglia și Brazilia nu jucau în aceeași grupă...

— Considerați că între cele 4 serii există disproporții valorice?

— Calculul hîrtiei arată că există: în timp ce grupa a III-a e foarte puternică, prima nu se recomandă cu alita greutate.

— Dacă echipa noastră cădea în seria I, v-ați fi exprimat aceeași opinie?

— Desigur! Doar vorbim despre fotbal și nu despre o anumită conjunctură.

— Și ce credeți, totuși, că a condus FIFA către o asemenea soluție?

— Vechea rivalitate dintre «puterile» fotbalistice de pe bătrînul continent, reprezentate prin Anglia, și din țările Americii Latine, respectiv Brazilia. Neînțelegerea dintre ele a dus la această soluție de compromis.

— Disputa dintre «ei» s-a rezolvat prin faptul că ambii au căzut în aceeași serie?

— Compromisul s-a răzburat: liderii disputei vor trebui să se înfrunte încă din serii.

— Există posibilitatea să «cadă» vreuna?

— Există. Și Cehoslovacia și noi avem un cuvînt greu de spus. Iar confruntarea dintre Anglia și Brazilia poate determina o fizionomie mai puțin scontată clasamentului seriei.

— Numai în glumă v-aș întreba: ar fi posibilă o «înțelegere» între «rivali»?

— Nici măcar în glumă. E vorba nu numai de «fair play», ci și de programul jocurilor.

— Cum priveți prezența României în grupa a III-a?

— Prezența alături de valori consacrate de mult în ierarhia soccerului mondial ne onorează. De un lucru sînt sigur: prietenii comentatori de fotbal, care ne-au criticat că umblăm după victorii internaționale leftine, sînt unanim de acord că sortii ne-au trimis în cea mai grea grupă. Urmează să dovedim că sîntem în stare. În orice caz, repet, sîntem onorați. După cum se spune, cînd vrei să dansezi, inviți fata cea mai frumoasă...

— Ce șanse întrevedeți băieților noștri? Împărtășiți optimismul unora dintre comentatori și suporteri, sau sînteți de partea celor îngrijorați?

— În asemenea situații, extremele sînt periculoase. Rațiunea, realismul, ne îndeamnă să ne gîndim întii la o mobilizare totală a jucătorilor, antrenorilor și celorlalți specialiști care colaborează cu lotul, pentru o pregătire EXCEPȚIONALĂ. Apoi, trebuie să plecăm la Guadalajara dominați de dorința de a ne juca TOATE șansele, pînă la ultima picătură de energie. Despre rezultate, fiți de acord să discutăm după 10 iunie...

— Sortii au adus modificări în planul de pregătire?

— Toate echipele sînt valoroase și se cere, oricum, o pregătire foarte bună. Ceva «aratușuri» vom face, totuși. Încă nu am hotărît definitiv.

Există intenția să scurtăm șederea în Mexic (fixată inițial la trei săptămîni), pentru a evita acumulările de tensiune și plictiseala șederii într-un loc. Antrenorii și medicii propun 10—12 zile, cu o pregătire prealabilă la Bogota, în Columbia. În ceea ce mă privește, sînt adept convins al părerii că într-o competiție oficială nu există meciuri ușoare. Așa că...

— Care e atmosfera în lot?

— Putem defini un prim moment, cu o reacție de puțină panică. E omeneste, nu? În fața realității ireversibile, însă, jucătorii au depășit momentul, s-au mobilizat. Se simte decizia de a se pregăti temeinic în vederea finalei. Există chiar părerea la cîțiva că problema cea mai grea o ridică nu Anglia și Brazilia, ci Cehoslovacia... Ceea ce nu e rău.

— Guadalajara?

— «Altitudinea» rămîne valabilă și pentru 1 580 de metri, motiv pentru care nu mă alătur celor care au apreciat că un «hop» a fost sărit, scăpînd de Ciudad de Mexico. Cercetările privind efortul în condițiile de hipoxie, stabilesc altitudinea medie, cu probleme, la 1 500—2 500 de metri. Chiar și limita inferioară reclamă pregătiri speciale.

— Cum vom face această pregătire?

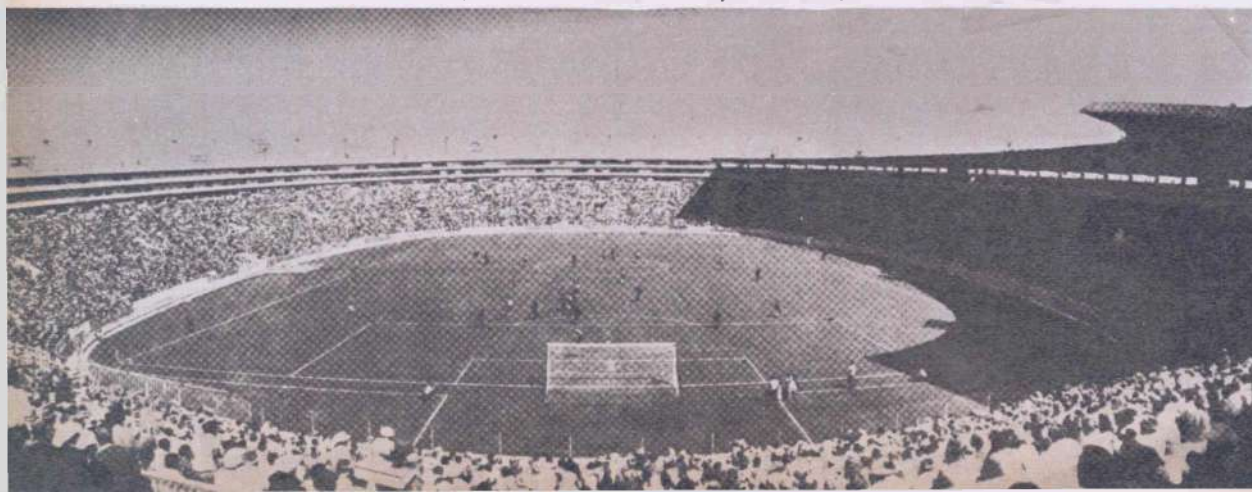
— Pînă în mai, în Bucegi — unde avem baza de altitudine, e zăpadă. Cele minimum trei săptămîni de adaptare vor fi folosite într-una din variantele: a) 10—12 zile la Bogota (2 600 m) și restul la Guadalajara, sau b) tot timpul la locul competiției. Așteptăm rezultatele tratativelor pentru un turneu la Bogota, cu echipe locale.

Convorbire cu tov. ION BALAȘ
vicepreședinte al F.R. FOTBAL

Gran Hotel — sediul fotbaliștilor români
în timpul «campaniei mexicane».

Stadionul din orașul Guadalajara, pe care va evolua echipa României, înainte de extindere.

vechea
dilemă
a
noului
campionat

ESTE FOTBALUL BRAZILIAN

CEL MAI BUN DIN LUME ?

World Cup '66. La Liverpool, orașul cunoscut prin docurile sale fără sfârșit și celebru prin zgomotoasa orcheastră «The Beatles», în meciul Brazilia-Portugalia lusitani conduc, surprinzător, cu 2-1 în fața campionilor lumii... Brazilienii aruncă pe gazon ultimele energii, desperate, în ideea egalării, șansa cea de pe urmă — după dureroasa ingenucheră din fața Ungariei — de a păși în «sferturi»... Pe banca rezervelor, antrenorul Vincente Feola plînge ca un copil ce-și așteaptă meritata pedeapsă... Nu-i vine să creadă că ceea ce înainte de «mondiale» părea o floare la ureche pentru echipa sa, poleită de titlurile din Suedia și Chile și de blazoanele unor regi ai dreptunghiului de iarbă, devenise acum o obsesie, un vis irealizabil.

«Secerat» de fundașul Morais, Pelé și schiopăta pe undeva, pe dreapta, nepunctuos, stingherit și trist... Cu 5 minute înainte de final, Eusebio exploatează o pasă neinspirată a lui Orlando și... 3-1! În această clipă totul s-a sfârșit pentru Pelé, Garrincha și ai lor coechipieri, considerați cu puține zile înainte prezumtivii stăpîni ai universului fotbalistic, cei mai îndreptățiți aspiranți la trofeul suprem... Țintă a ironiilor și malițiozităților tuturor, cu ochii prăvăliți de rușine, umilită, Brazilia părăsea, pe ușa de serviciu, un campionat mondial pe care se jurase să-l câștige...

Un Pelé lovit și un Garrincha dezabuzat nu puteră salva o corabie amenințată de inec, în care se ucisese prea mulți tineri și prea mulți nechemati. Visurile se spulberaseră.

Nu era altceva decît amurgul zeilor.

TOATE GREȘELILE SE PLĂTESC!

Era oare chiar atît de întimplătoare înfrîngerea Braziliei și atît de greu de explicat cauzele care-i aduseseră pe trufașii campioni ai lumii în preajma ridicolului? Credem că nu, în primul rînd pentru că Brazilia și-a închipuit, superficială, că sînt suficiente cîteva nume și multe articole de ziar, superlative, pentru a câștiga un campionat mondial. Și n-a fost așa... În timp ce, abandonată laurilor, brazilienii se mulțumiseră să creadă — superbă utopie — că sîlul lor, elegant și exploziv, inventiv și inocent, este iremediabil superior celui al europenilor, aceștia din urmă se deciseră să refacă distanța, studiînd, filmind, disecînd, pînă la unitate, caracteristicile jocului sud-american, analizîndu-l, aplicîndu-l, modernizîndu-l.

Brazilia a vrut să câștige în 1966 în aceeași manieră în care a făcut-o în 1962. Eroare! Raportul de forțe se schimbaseră: Europa pricepuse, cu pretul amar al înfrîngerii, că cea mai bună metodă de a-i ingenuchea pe campionii lumii, neviolenti îndrăgostiți de minge, este aceea de a-i obliga să joace cît mai puțin. World

Goal! «Perla neagră» a înscris cel de al 1000-lea gol din cariera sa. Entuziasmul este de nedescris...

În timp ce adversarii, nepunctuoși, zac la pămînt, brazilienii se îmbrățișează fericiți, cu gîndul la viitorul gol. Așa a fost în Suedia, așa a fost în Chile... Ce va fi oare în Mexic?!

Cup '66, cu semi-finalele ei exclusiv europene, a consfințit supremația jocului realist, cu apărări dure și aglomerate, ajutate de atacanți rapizi și recalitranti, izbîndă cucerită în fața celor romantici care se ambiționau să creadă că ideal e să-ți lași adversarul să se desfășoare, pentru a fi la rîndu-ți lăsat să o faci...

Brazilia a iubit cu fidelitate această idee. Dar în fotbal, ca oriunde în viață, erorile se plătesc, nu o dată scump.

Și Brazilia a plătit cu prisosință.

AIMORE MOREIRA

Din tristețea fără seamăn care a cuprins Brazilia fotbalistică, primul care s-a smuls a fost Aimore Moreira, fratele celebrului Zézé și urmașul mult hulitului Feola. Venit la cîrma reprezentativei într-un moment de răscruce, Aimore Moreira a procedat la schimbări radicale în echipă renunțînd, între alții, la Garrincha, extrema aceea genială cu ochi de uliu și mers de clown, după care a trecut Oceanul pentru — surpriză! — a învăța de la europeni.

Abia acum, la aproape o mie de zile de la turneul lui Moreira, specialiștii apreciază cu justețe marea importanță a aceluia acela de a recunoaște, primul, într-o țară subjugată de fotbal și credincioasă pînă la sacrificiu victoriei din '62, supremația europeană, act pe baza căruia Saldanha — ultimul și cel mai pitoresc dintre selecționeri — clădește noua filozofie a fotbalului brazilian.

Pentru prima oară, după mulți ani, bătrînul Moreira a adus pe continent o Brazilie modestă și tăcută, venită pentru rețete minore și public puțin... S-a jucat fără Pelé, și bilanțul turneului — 6 victorii, 3 înfrîngeri — a fost departe de a fi catastrofal.

Brazilia demonstrează că a învățat din propriile-i greșeli, că fotbalul reia asaltul marilor culmi, cînd — senzație — se anunță destituirea lui Moreira și înlocuirea lui cu Joao Saldanha, antrenorul-ziarist.

«ZBIRUL CU LIMBA DULCE»

Încă din clipa asumării prerogativelor, Saldanha — pe care un confrate nu s-a sfiit să-l numească «zbirul cu limba dulce» — a dezvăluit planul său de bătaie: pregătire asiduă, prin cantonamente prelungite, exerciții fizice chinuitoare, seriozitate în antrenament, fără excepție de nume, joc pentru echipă.

Pentru prima oară în istoria fotbalului brazilian, echipa reprezentativă a trecut pragul Academiei Militare «Negrasca» pentru a-și desăvîrși acolo, sub «ordinea rigizilor instructori militari, condiția fizică, capitol la care Saldanha a constatat, după repetate vizite în Europa, că elevii lui mai au multe de făcut.

Saldanha, «zbirul cu limba dulce».

Gerson, Jairzinho, Tostao și Edu (de la stînga la dreapta) — patru din vedetele de «18 carate» ale echipei Braziliei.

Însuși Pelé, cel mai adulat fotbalist din toate timpurile, s-a văzut nevoit să transpire, uitînd de interesele sale comerciale, cărora le este tot mai fidel în ultimul timp. Ba mai mult, cu clară adresă la «vedete» Saldanha a declarat că «în echipă nu vor juca decît aceia care-și vor merita locul» — ceea ce înseamnă că nici prezența lui Pelé nu este certă pentru Mexic...

De altfel, înșăși «perla neagră», altădată omul de gol al echipei, «evadatul» din fața porții, nu se simte prea bine pe rolul de «dispecer» la mijlocul terenului, loc pe care i l-a rezervat noul antrenor!

Cînd Piazza a declarat că nu-i place postul de «libero», Saldanha l-a scos imediat din echipă... Cînd Jairzinho, un alt «copil teribil» al Maracanei, a lipsit de la un singur antrenament, Saldanha nu s-a mărginit să afirme «nu cu el vom recuceri Zeița», ci i-a administrat o amendă usturătoare...

Dacă Joao Saldanha a înțeles să trădeze jocul tradițional al sud-americanilor — totul pe atac — înțărînd «mijlocul» cu Pelé și două aripi false (Jairzinho și Edu), el nu s-a trădat și, probabil, nu se va trăda pe sine însuși. El rămîne «zbirul cu vorba dulce»...

SĂ FIE OARE SIGURANTA ACEASTA SEMNUL... SLĂBICIUNII?!

Cu Saldanha pe covertă, cu Tostao, marele «virb» de la Cruzeiro Belo Horizonte, în vervă de șut (10 goluri în preliminarii!), cu un Pelé mai util echipei decît de obicei, cu un mijloc — Gerson — de o mobilitate în joc incredibilă, cu un lot de 30 de jucători de aproape aceeași valoare, Brazilia a trecut examenul grupei în pas de defilare: 6 meciuri, 6 victorii, golaveraj 23-2!

Victorie, pe teren propriu, în fața Angliei, campioana «en titre». Locul întâi în ancheta inițiată la sfîrșitul anului de agenția vest-germană I.S.K. Un șir neîntrerupt de izbînzi.

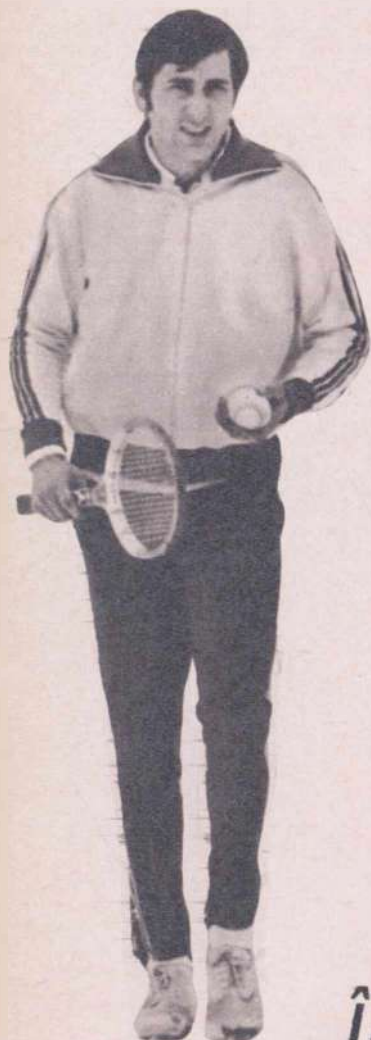
Deși toate aceste argumente ar conduce spre un răspuns afirmativ la întrebarea din titlu, ceva ne dă parcă impresia că pe stadioanele din Mexic, europenii — poate Italia, poate R.F.G., poate Anglia, poate chiar România, la Guadalajara — vor ști iarăși să stingă «focul de artificii din bocanul lui Pelé sau Tostao»...

Dacă siguranța lui Saldanha — «Brazilia va câștiga campionatul mondial» — nu trădează cumva o... slăbiciune, și dacă ne înșelăm, vom încredința atunci hîrtiei, cînd «Zeița» va rămîne definitiv la Rio, cuvintele din titlu, urmate de semnul exclamării: FOTBALUL BRAZILIAN E CEL MAI BUN DIN LUME! Deocamdată, însă, ne mai îndoiim...

Ovidiu IOANIȚOIA

ILIE NĂSTASE

„În
tenis
cel
mai
bun
antrenament
este
meciul“

L-am căutat pe Ilie Năstase acasă. Îl știam în vacanță. Am fost îndrumați la sala Floreasca. L-am aflat pe Ilie în tovărășia lui Ion Țiriac, prietenul și maestrul său, a lui Mărmureanu și Dron, mezinii echipei. Sub privirea atentă a antrenorului emerit Cobzuc se pregăteau să intre pe terenul de tenis desenat cu panglici, în sala în care ne-am obișnuit să urmărim întreceri de box, volei, baschet sau lupte.

Am cerut îngăduința să se întrezire cu câteva minute ședința de pregătire, pentru a sta de vorbă cu Ilie. Ascultându-l pe Năstase, trăgeam cu ochul la Ion. Nu cumva? Dar, nu! Ion privea cu mândrie spre mai tânărul său prieten, cu care a cucerit atâtea succese în ultima vreme.

— Spune, Ilie, ce s-a ales de prima ta dragoste — fotbalul?

— E bine, sănătoasă. Tînjesc după vremea cînd mă jucam cu mingea din petice de piele și cum am puțin timp liber, acasă sau în străinătate, o zbughesc la meci... În tribună, desigur.

— Îmi amintesc o întîmplare... Unui cunoscut croniciar de tenis i s-a înapoiat un manuscris în care se ocupa de Ion Țiriac, cerîndu-i-se să scrie și ce antrenamente a făcut într-o perioadă de turnee. Și el a răspuns, în glumă, că Ion... n-a avut timp să se și antreneze. De aici, întrebarea: ce raport există, în tenis, între antrenament și joc?

— În tenis, dac-ai putea juca 11 luni din 12 ar fi foarte bine. În tenis, cel mai bun antrenament e meciul. În turnee capeti experiență și îți crește valoarea. Tactica, viteza, cizelarea loviturilor, pregătirea fizică, toate, în joc se perfecționează. De la o anumită vîrstă, ca să zic așa. L-ai mai vedea pe Țiriac jucînd «la perete»?

— Și, totuși, sînteți în sala Floreasca...

— Plecăm la Omaha, în SUA, unde vom juca pe parchet. E un antrenament special, de acomodare, în măsura în care pardoseala sălii se apropie cumva de parchet.

— După Omaha?

— Cîteva turnee înainte de startul în «Cupa Davis», pentru care vrem să ne pregătim minuțios, mai ales că tragerea la sorți ne-a pus pe o pistă splendidă. Nu căutăm ușorul, dar sorții ne-au avantajat. Și — paradoxal, nu? — tocmai de aceea vrem să ne pregătim mai atent. Știți că orice ușurință în aprecierea adversarului, teoretic mai slab, costă al naibii!

— Ancheta revistei noastre te-a desemnat cel mai bun sportiv român al anului. Te-a surprins?

— M-a onorat și m-a bucurat. Dacă ați da și un mic semn, o diplomă sau o cupă cît de mică, pe care respectivul să și-o așeze în vitrina cu trofee, să-i amintească...

— O vom face, Ilie, și vom începe chiar cu sportivul «nr. 1» al anului 1968. Ce părere ai de clasamentul internațional neoficial al celor mai buni tenismani ai anului, care te-a situat pe locul 5?

— Mi se pare just. Tony Roche e un veritabil as.

— În cele peste 30 de turnee în care ai jucat anul trecut care meci și s-a părut mai afurisit?

— Ufl! Cel de la Londra, decisiv pentru calificarea în finală. L-am abordat cu emoție... Știți ce? Scrieți «cu frică!» Eram apoi condus la set. Vă imaginați ce însemnă să știi că soarta echipei (și ce soartă?!), e în mina ta? Am strîns din dinți și... restul se cunoaște.

— Dar cel mai ușor meci?

— N-aș vrea să mă judecați greșit, dar... mai multe...

— Se spune că ești foarte talentat, dar și foarte nervos...

— Așa zice și Țiriac. Și are dreptate... Dar dacă n-aș avea nervii ăștia, cred că n-aș avea nici val... vreau să spun că n-aș fi Ilie. Aș vrea să se observe că, cu timpul, cu experiența, defectul se transformă în calitate...

— Vrei să-mi definești, pe scurt, «dublul» Țiriac — Năstase?

— Prietenie, prietenie adevărată, la bine și la rău. Săptămîni și luni jucam, mîncăm, ne plîmbam, discutăm și analizăm, ne bucurăm și ne întristăm împreună. Ne ajutăm și ne completăm reciproc.

— Vrei să dai cîteva amănunte?

— Da. Un exemplu: Țiri este bun în loviturile de pe fundul terenului, pe care le trage puternic, ajutîndu-mă să vin la fileu. Apoi, are o excepțională forță de mobilizare. Mă încurajează, îmi dă putere de luptă. Cînd conducem, îmi atrage atenția ori de cîte ori mă desconcentrez și încep să

Ilie Năstase

jonglez cu mingile ușoare. Că eu, cam...

— Ce aduci tu în acest dublu?

— Intervențiile la fileu, voleurile și, poate, un plus de rapiditate în joc...

— Cum apreciezi raportul de forțe «amatori-profesioniști» în tenisul actual?

— A scăzut diferența. S-a creat o clasă de amatori de valoare apropiată profesioniștilor, iar unii amatori chiar îi înving pe «ași».

— Cui se datorește acest lucru?

— Bineînțeles, turneele «open».

— Planuri pentru 1970?

— Avem în program turnee importante pentru creșterea valorică și afirmarea în continuare a tenisului românesc. Am vrea să reedităm finala «Cupei Davis», bineînțeles cu alte pretenții...

— Ce-ai vrea să transmiți cititorilor revistei «Sport»?

— Toată dragostea noastră și dorința să aducem odată acasă «Salatiera».

— Ilie!

— E de mirare? Dacă v-aș fi declarat anul trecut pe vremea asta că ajungem la Cleveland punînd un pas pe Wimbledon, credeai?

— Nu

— Păi?!...

Interviu consemnat de
Mircea COSTEA

Foto: Ion MIHĂICĂ

Printre elevii Timișoarei

EXTEMPORAL

Odată cu prima cărămidă a statisticii moderne, interviul cu... cifrele devine o metodă de investigație unanim recunoscută. Chiar și atunci când graiul cifrelor unui sondaj este uneori timid, abia șoptit, ca în cazul «extemporalului» nostru sportiv, luat la Timișoara unui număr de 700 de elevi (400 de băieți, 300 de fete), cu vârsta între 15 și 19 ani.

Și, fiind vorba de cifre (ele sînt mai grăbite!), să le dăm cuvîntul...

la educație fizică

Întrebarea nr. 1: În afara orelor de educație fizică, mai acordați timp activității sportive?

Răspuns: 78% (88% — băieți; 66% — fete) = DA
22% (12% — băieți; 34% — fete) = NU

Întrebarea nr. 2: Sportul vă place să-l practicați, sau doar să-l priviți din tribună sau la televizor?

Răspuns: 69% (76% — băieți; 60% — fete) = SĂ-L PRACTICĂM
31% (24% — băieți; 40% — fete) = SĂ-L PRIVIM

Întrebarea nr. 3: Sînteți legitimat la un club sau asociație sportivă?

Răspuns: 23% (24% — băieți; 21% — fete) = DA
77% (76% — băieți; 79% — fete) = NU

Întrebarea nr. 4: Părinții vă încurajează să faceți sport?

Răspuns: 89% (93% — băieți; 85% — fete) = DA
11% (7% — băieți; 15% — fete) = NU

Întrebarea nr. 5: Faceți gimnastica de inviorare?

Răspuns: 57% (56% — băieți; 59% — fete) = DA
43% (44% — băieți; 41% — fete) = NU

Întrebarea nr. 6: Printre idealurile dumneavoastră este și acela de a deveni campion?

Răspuns: 37% (37% — băieți; 36% — fete) = DA
63% (63% — băieți; 64% — fete) = NU

Întrebarea nr. 7: Aveți timp să faceți sport?

Răspuns: 72% (78% — băieți; 64% — fete) = DA
28% (22% — băieți; 36% — fete) = NU

Întrebarea nr. 8: Cum vă petreceți timpul liber, duminică?

Răspuns: 25% (23% — băieți; 82% — fete) = CINEMATOGRAF, TEATRU
32% (26% — băieți; 39% — fete) = TELEVIZOR
37% (45% — băieți; 26% — fete) = SPORT
6% (6% — băieți; 8% — fete) = ODIHNĂ

Și, acum, să... recitim cifrele:

● Mai mult de treisferturi din inimă pulsează pentru efortul sportiv. Ce-i de făcut cu «insuficiența cardiacă» de aproape un sfert? Ce spun «medicii» (profesorii, părinții), despre mult prea comozii și inconștienții lor «pacienți» (elevii)? După procentele primului răspuns, rezultă că efortul sportiv (nu neapărat cel de performanță), acela pentru sănătate, pentru dezvoltarea fizică nu a ajuns să aibă în concepția tuturor elevilor formula chimică a aerului, soarelui și apei, așa cum ar trebui.

● În disputa surdă dintre stadionul mare și ecranul mic, se pare că, așa cum spune proverbul, «buturuga mică răstoarnă carul mare»; în loc să le îndrepte elevilor pașii spre stadion, televizorul îi reține tot mai mult acasă, în fotolii. Să sperăm, însă, că «elevii-spectatori» vor dori să devină și ei protagoniștii pistei și ai gazonului...

● Răspunsurile la întrebarea a treia vin să dea de gol slaba preocupare a cluburilor și asociațiilor sportive în recrutarea «schimbului de mîine».

● Ar fi fost, poate, interesant, ca întrebarea «Părinții vă încurajează să faceți sport?» să fie succedată și de o alta: «Părinții vă obligă să faceți sport, așa cum vă obligă să vă spălați pe mîini, pe dinți, să învățați?». Ne surprinde acel

«11%» dintre părinții care nu înțeleg încă menirea sportului, nu înțeleg încă foloasele exercițiului fizic în întărirea sănătății propriilor lor copii.

● În sondajul nostru numai 57% dintre elevi își alungă somnolența de dimineață prin gimnastica de inviorare. Restul își cară plumbul pînă după asfințit. Un «rest» de 43%, un imens «rest» care nu beneficiază printr-un efort minim, zilnic, de binefacerile gimnasticii de dimineață.

● Proporția de 37% de răspunsuri afirmative la întrebarea: «Doriți să deveniți campion?» este — în contextul general al anchetei — o dovadă de superficialitate. Superficialitate izvorită din slaba informație a elevilor despre ceea ce înseamnă drumul spre titlul de campion. Este adevărat că la prima vedere cifra este îmbucurătoare. Dar de la vis pînă la realitate nu există nici un drum fără muncă neobosită și pasiune permanentă. Și poate că vina o purtăm și noi, cei ce scriem despre sport.

● Proporția de aproape o treime rezultată la răspunsul dat la întrebarea a șaptea denotă că respectivii elevi nu știu să-și organizeze timpul liber și că nici nu sînt ajutați de părinți și profesori în acest sens. Iar această proporție nu este deloc neglijabilă (28%)...

● Cifrele ultimului răspuns ne scutesc de comentarii. Așa cum ne așteptam, ultima zi a săptămîinii este dedicată «spectacolului», fie sportiv, de cinema, teatru.

În încheierea concluziilor noastre, ne exprimăm speranța că șaptele acestor cifre vor ajunge la urechile profesorilor, părinților și, mai ales, ale elevilor.

În sala de gimnastică a unui liceu timișorean, elevele dau un original... extemporal privitor la preocupările lor sportive.

CEL MAI MARE SUCCES

«Regina gimnasticii» are acum o urmașă. **VERA CEAS-LAVSKA**, super-campionă la gimnastică la J.O. din Mexic, căsătorită cu fostul atlet Odložil, este fericita mamă a unei fetițe pe care a botezat-o Radka.

«Fetița este cel mai mare succes al vieții mele. Poate peste cîțiva ani — spune Vera — veți auzi de gimnasta Radka Odložilova».

BOB BEAMON ÎN LUNĂ ?

Evident, fotografia alăturată este trucată. **BOB BEAMON**, cu o cască de astronaut sare... pe suprafața întinsă a Selenei! Amatori de statistici și de calcule fanteziste au prevăzut că, în eventualitatea unei sărituri a lui Beamon pe Lună, performanța sa terestră de 8,90 m, ar fi derizorie... El ar sări vreo 45 m (!), Liesel Westermann ar arunca discul la peste 300 m, iar sulița ar zbura din mîna lui Ianis Lusia vreo 450 m. Dar, pînă la asemenea rezultate... astronomice, să ne mulțumim deocamdată cu recordurile de pe bătrîna Terra.

O „PANĂ“ REDUTABILĂ

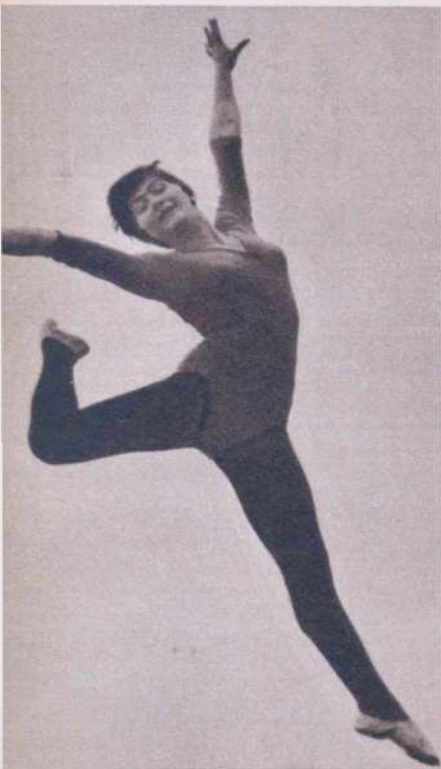
În prezent, australianul **JOHNNY FAMECHON** este unul dintre cei mai buni boxeri de categoriile pană din lume. Cînd a cucerit titlul mondial, mulți spuneau că îl va preda după foarte puțin timp. Dar lucrurile nu s-au petrecut așa. Dimpotrivă. Famechon a reușit să-și păstreze titlul chiar și în fața fostului campion mondial la categoriile mușcă și pană, japonezul Harada, pe care l-a făcut k.o. în runda 14. În luna martie, însă, campionul australian va trebui să țină piept unui alt pretendent la titlul mondial, mexicanul Vicente Saldívar, renumit pentru rezistența și duritatea loviturilor sale.

În fotografie, Famechon după meciul cu Harada păstrîndu-și «sceptrul» de campion mondial.

5 VEDETE ALE SCHIULUI FRANCEZ

Vă prezentăm în imaginea de mai jos actuala «echipă» de aur a schioarelor franceze, care, nu de mult, a fost animatoarea întrecerilor din cadrul Marelui Premiu internațional feminin de schi, disputat la St. Gervais. Iată-le, ocupînd o «moto-samă», pe Jacqueline Rowier, «Flo» Steurer, Jeanne Georges, Isabelle Mir și Françoise Macchi (de la stînga la dreapta).

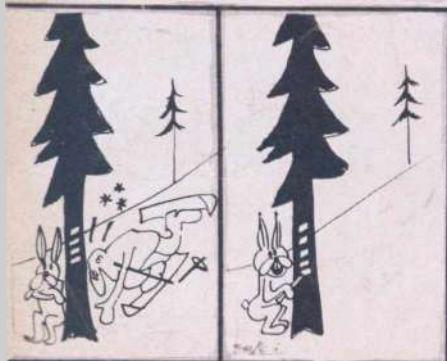

O SĂRITURĂ SPRE MAESTRE

Tînăra gimnastă de 17 ani **Florica Urs**, de la Școala Sportivă Petroșani, execută o spectaculoasă săritură dintr-un exercițiu liber ales la sol. Profesorul ei, **Eugen Peterfi**, și corespondentul nostru **Aurel Dula** (autorul fotografiei) sînt de părere că Florica e un talent remarcabil și că în curînd ea va putea concura la categoria maestre (în prezent are categoria I). Îi dorim mult succes!

FĂRĂ CUVINTE de Octavian COVACI

sportul a doua pasiune

Ștefan Bănică

Pe Ștefan Bănică am reușit să-l «prind» cu mare greutate la Teatrul Giulești, unde repeta rolul principal din «Nunta lui Figaro» de Beaumarchais. Într-o scurtă pauză, în costum de epocă, simpaticul actor mi-a vorbit despre activitatea sa... sportivă.

A început cu fotbalul și, ca pentru oricare copil, primul stadion a fost strada. În toii unuia din aprigele meciuri între străzi, a fost remarcat de un «nene» care l-a întrebat dacă ar vrea să se înscrie la secția de fotbal — pitici, din cadrul clubului C.F.R. București. Bănică atîta aștepta și iată-l, de mină cu Remus Ghiurișan — cel care îl remarcase — în rîndurile «piticilor» echipei

celeriste, jucînd pe gazonul stadionului Giulești. I se împlinesc un vis... Un alt vis s-a transformat în realitate în ziua în care a jucat în meciul de pitici România-Cehoslovacia. Mai tîrziu, îl găsim evoluînd în echipele de baschet și volei ale liceului «Dimitrie Cantemir», alături de internaționalii Testiban, Costescu și alții. În Institutul de teatru a făcut cunoștință cu scrima, un sport pe care l-a îndrăgit. Activitatea fotbalistică și-a reluat-o în cadrul campionatului inter-teatre, jucînd în echipele teatrelor Giulești și Tineretului. În tot acest timp a rămas un «microbist» al echipei Rapid, căreia îi urează acum să cîștige din nou campionatul național. Trebuie amintite și rolurile sportive pe care le-a interpretat în teatru («N-avem centru înaintaș» de Nicuță Tănase) și film («Vin cicliștii»). Cu toate că timpul interviului se scursese, Ștefan Bănică a ținut să ureze echipei noastre reprezentative de fotbal o prezență cit mai îndelungată la «Mundial» în Mexic. Și o doleanță: să se reinflințeze campionatul de fotbal între teatre, un lucru pe care îl dorește nu numai el.

Alexandru SIMOC

„FOTBAL MEXICO '70“ În cîntec și cuplet

În sfîrșit, s-a realizat un spectacol sportiv, dedicat fotbalului — pe măsura dragostei de care se bucură acest sport. «Fotbal Mexico '70», cea de a 6-a premieră a teatrului «Ion Văsilescu», fără a avea stridențele unor cîntece sau cuplete cerute neapărat și obligatoriu să fie «sportive», se înscrie ca un omagiu succesului pe care națiunea noastră l-a avut în preliminariile Campionatului mondial.

Regizorul Nicolae Frunzetti, utilizînd textele lui George Mihălaș (vechi ziarist sportiv și îndeosebi cronicar al meciurilor de fotbal) și Ciupi Rădulescu (după propria-i măturisire, mare «microbist») a reușit să redea spectatorului acea atmosferă de sport, acel aer specific stadionului, pe care numai cel care iubește sportul îl simte. Spectacolul e intitulat... Încălzire muzicală în 2 reprize, iar în program, Sultana Tismanaru este... antrenor coregrafic, Sorin Popa... antrenor plastic, Valențiu Grigorescu, antrenor muzical.

De ce atunci aprecierile noastre n-ar putea lua aspectul unei cronici de fotbal? Dar să încercăm! Cel puțin... o repriză.

Teren: Sala Palatului R.S.R.

Atmosferă... foarte bună

Spectatori... mulți.

Au jucat: Dorina Drăghici (10), Nicolae Nițescu (10), Radu Zaharescu (10), Nicolae Oaidă (6), Ciupi Rădulescu (6), Horia Șerbănescu (8), Ion Ulmeanu (8), Norina Alexiu (5), Mihaela Balaban (8), Lucky Marinescu (8), Rodica Mandache (6), Cristina Deleanu (8), Ica Molin (7), Lucia Burcovschi (6), Coca Gheorghiu (7), Telly Barbu (8), Valentin Zaharescu (8), Baletul (9), Ion Dușu (7), Formația «Mondiah» (8), Formația orchestrală condusă de Valențiu Grigorescu (9).

...După un început spectaculos, în care atacă întreaga echipă (Fotbalul e marele vinovat), unul din înaintași, Ciupi Rădulescu, dă «în bară» cu «Odi fotbalului». Mînea e prelustă de Filomela Călin. Aceasta dribblează... spectatorii cu câteva imitații reușite. Totuși nu reușește să înscrie. Atacul continuă cu un șchi «condus» de Telly Barbu, Ica Molin și Coca Gheorghiu, care ajung în fața porții, însă mingea (cîtește succesul) e pierdută de Norina Alexiu, al cărei «șut», melodia pe care dorește s-o facă cadou fotbalistilor, e susținut de... o voce slabă pentru a marca. Întreaga echipă se regrupează și pornește hotărîtă din nou la atac. În primul rînd marchează... momentul coregrafic, «arbitrul se pregătește la școala de... karate». În continuare, artista emerită Dorina Drăghici ia o acțiune pe cont propriu și culege aplauze la scenă deschisă pentru măiestria cu care știe să... spună cupletul. Iată și un fotbalist... adevărat. Nicolae Oaidă. El pasează — și primește (poate nu cu talentul de pe teren) replicile «juniorului» Valentin Zaharescu. Doi interți rătăcitori, Radu Zaharescu și Ciupi Rădulescu, înscriu cu siguranță un meritat... bis. Jocul continuă cu... formația de chitare electrice «Mondiah». Băieții au «jucat» bine, au cules aplauze pe merit, păcat însă că neglijența și diversă ținută vestimentară, cu care s-au prezentat în fața spectatorilor, au produs un... «autogol».

După cum am mai spus, spectacolul încă periat de unele... trageri de timp, care nu folosesc nici în teatru) se poate înscrie ca un succes de prestigiu al teatrului «Ion Văsilescu» și al regizorului N. Frunzetti.

Marian SANDU

„RALIUL INFERNAL“

Așa au denumit francezii noua competiție automobilistică ce se desfășoară pe drumuri de țară și forestiere, în condiții dintre cele mai grele. Duri-tatea întrecerii i-a tentat și pe cunoscuții campioni Servoz-Gavin și J.P. Jabouille-Syr, debutanți în probe de acest gen. Dar nu numai pe ei, lăță-l în fotografie pe cîntărețul Jacques Dutronc (dreapta) discutînd cu campionul Servoz-Gavin. Dutronc a participat și el la «Raliul infernal», fiind unul dintre principalii rivali ai campionilor.

PERIPETII PE PISTĂ

«Cursele de 4 zile» sînt fără îndoială unele dintre cele mai dure întreceri cicliste. Eforturile deosebite ale alergătorilor duc la o oboseală cîrșia cu mare greutate și se poate face față. Și cei care nu rezistă se prăbușesc pe pistă, provocînd adesea accidente la care «participă» (vrînd, nevrînd) și alți alergători. Iată o asemenea busculadă petrecută nu de mult în cursa de 4 zile, care a avut loc la Amsterdam.

IARNA CAR...

Deși ne mai despart cîteva luni de sezonul întrecerilor de caiac-canoe, sportivii specialiști ai acestor competiții lăpătează cu înverșunare în bazinele special amenajate pentru antrenamentele de iarnă.

Iată în fotografie un trio de canoști al clubului polonez «Skra», din Varșovia, pregătindu-se acum cînd apele sînt înghețate. Cu alte cuvinte, cei prevăzătorii își fac iarna car și vara sanie...

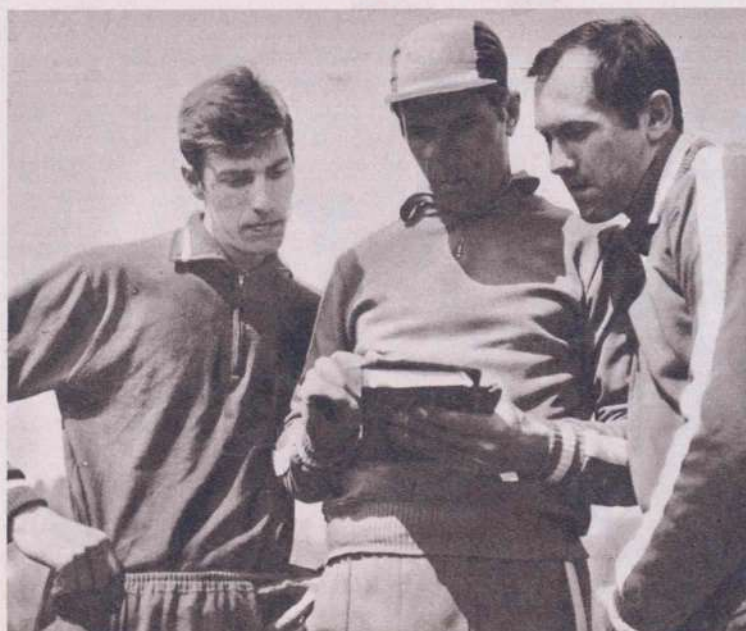
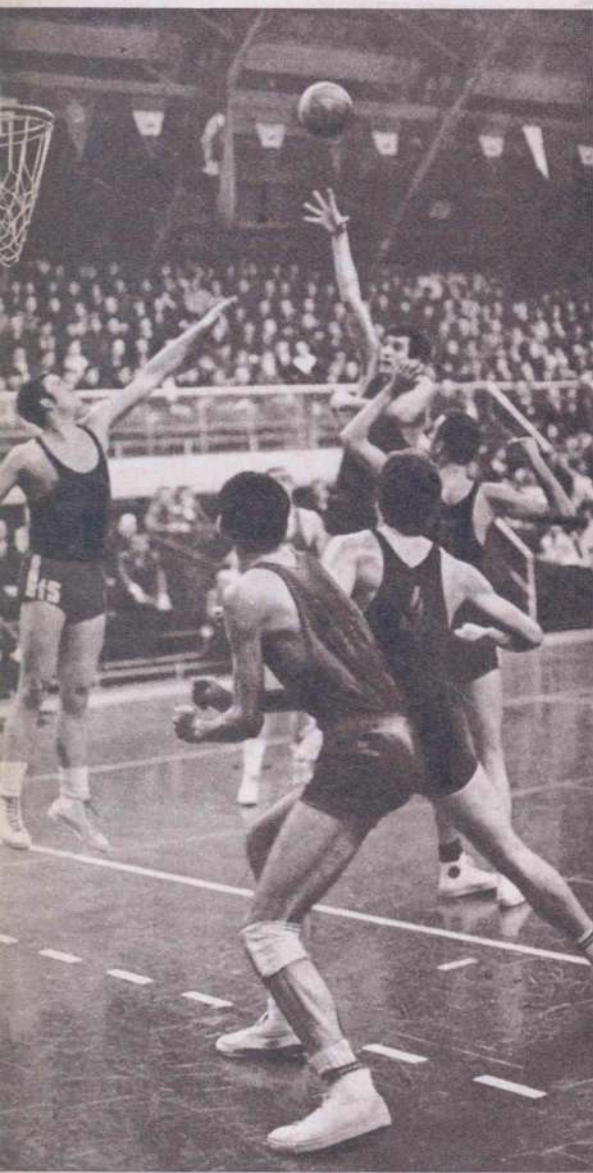

8 GREȘELI...

Caricaturistul Octavian COVACI a făcut opt greșeli copiind desenul din stînga. Aveți spirit de observație? Descoperiți-le!

2

1. EDITURA CNEFS a implinit 20 de ani de existență. Cu această ocazie a fost deschisă o expoziție a cărții sportive. La inaugurarea acesteia, conf. Dr. Emil Ghibu, vicepreședinte al CNEFS, a evocat succesele editurii care, în cele două decenii de rodnică activitate, a editat peste 800 de titluri, în 6 400 000 de exemplare.

2. BASCHETUL NOSTRU a suferit o nouă înfrângere: acum în «Cupa Cupelor». După Dinamo (angajată în «Cupa campionilor europeni»), iată că și Steaua a fost învinsă de teamul «Poloniei» Varșovia, părăsind întrecerea europeană. Unde se vede că baschetul românesc este încă distanțat de țările frunțase în aruncarea mingii la coș. În fotografie: Tarău aruncă la coș (fază din meciul Steaua—Polonia 71—67; în primul joc au câștigat polonezii cu 73—62 — scor general 140—133 pentru Polonia).

3. AUSTRIACUL KARL SCHRANZ, laureat al Cupei Mondiale în 1969, se dovedește a fi într-o formă excelentă și în acest sezon, anunțându-se un adversar redutabil pentru Patrick Russel. El a câștigat recent și proba de coborîre «Arlberg-Kandahar», disputată la Garmisch Partenkirchen (R.F. a Germaniei).

4. SĂRITURILE DE LA TRAMBULINĂ vor fi, fără îndoială, cele mai spectaculoase întreceri din cadrul «mondialelor» de schi din Cehoslovacia. Schiorii din R.D. Germană s-au pregătit în mod deosebit și aspiră la locuri frunțase. Iată-l pe unul dintre favoriții echipei germane, Horst Queck, învingătorul concursului «Celor trei trambuline» în timpul unei sărituri. Dar principalul favorit al acestor probe rămîne tot sportivul cehoslovac Jiri Raska, care are și... avantajul terenului.

5. TÎNĂRA SCHIOARĂ franceză Françoise Macchi de 18 ani din Chatel (Savoia) a cucerit o splendidă victorie în slalomul urias care a încheiat cel de-al 12-lea Mare premiu internațional de la St. Gervais. Françoise (în fotografie, în plină acțiune) se anunță acum prin această nouă victorie drept una dintre principalele favorite ale Cupei Mondiale, ediția 1970.

6. VALERI BRUMEL — recordmanul mondial la săritura în înălțime (2,28 m) — este din nou gata de start. După o lungă convalescență, urmarea unui grav accident de motocicletă, Valeri dă dovadă de o lăudabilă forță morală, anunțînd că se pregătește cu asiduitate pentru a-și face reintrarea în proba care-i este dragă. Prilejul? Apropiatele campionate europene indoor de la Viena. Și ambiția excelentului atlet nu pare deloc a ...cocheta cu utopia, deoarece agențiile de presă au și anunțat că, recent, Brumel a sărit într-un concurs 2,06! O performanță de bun augur. În fotografie, Brumel împreună cu antrenorul său; în stînga, medaliatul cu bronz din Mexico, Gavrilov.

7. ÎNTRE 14 ȘI 22 FEBRUARIE, munții Tatra înaltă din Cehoslovacia vor găzdui Campionatele mondiale de schi, probe nordice. Cu mult înainte de începerea întrecerilor, punctele turistice din apropierea pîrtilor de concurs au fost luate cu... asalt de numeroși turiști, dorinți să urmărească disputele schiorilor. Iată-i «inspectînd» terenul cu ajutorul telefonului, în căutarea celor mai bune puncte de... observație.

8. CUNOȘCUTUL PATINATOR olandez Ard Schenk a cucerit titlul de campion european absolut. În ultima zi a «europenelor» de patinaj viteză, disputate la Innsbruck, el a câștigat proba de 1 500 m în 2:04,8. Schenk a realizat la tetratlon 175,625 p.

9. PRIMUL RALIU internațional al anului — raliul Monte Carlo — s-a disputat nu de mult, în mijlocul unui interes deosebit. Sosirea a